PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta paplašinātā sastāvā)

2007. gada 7. novembrī *

Lieta T-374/04

Vācijas Federatīvā Republika, ko sākotnēji pārstāvēja K. D. Kvasovskis [*C.-D. Quassowski*], A. Tīmane [*A. Tiemann*] un K. Šulce-Bāra [*C. Schulze-Bahr*], pēc tam — Šulce-Bāra un M. Lumma [*M. Lumma*], pārstāvji, kuriem palīdz D. Zelners [*D. Sellner*] un U. Karpenšteins [*U. Karpenstein*], advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv U. Velkers [*U. Wölker*], pārstāvis,

atbildētāja,

par prasību daļēji atcelt Komisijas 2004. gada 7. jūlija Lēmumu C (2004) 2515/2, galīgā redakcija, par siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu valsts sadales plānu, ko Vācijas Federatīvā Republika iesniegusi saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 13. oktobra Direktīvu 2003/87/EK, ar kuru nosaka sistēmu siltumnīcas

* Tiesvedības valoda — vācu.

efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai Kopienā un groza Padomes Direktīvu 96/61/EK (OV L 275, 32. lpp.), tiktāl, ciktāl Komisija ar šo lēmumu ir noraidījusi noteiktus piešķirto kvotu *ex post* pielāgošanas pasākumus kā nesaderīgus ar minētās direktīvas III pielikuma 5. un 10. kritēriju.

EIROPAS KOPIENU
PIRMĀS INSTANCES TIESA (trešā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs M. Jēgers [*M. Jaeger*], tiesneši V. Tīli [*V. Tiili*], J. Azizi [*J. Azizi*], E. Kremona [*E. Cremona*] un O. Cūcs [*O. Czúcz*],

sekretāre K. Andova [*K. Andová*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2006. gada 21. jūnija tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

1 Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 13. oktobra Direktīvā 2003/87/EK, ar kuru nosaka sistēmu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai

Kopienā un groza Padomes Direktīvu 96/61/EK (OV L 275, 32. lpp.), kura stājās spēkā 2003. gada 25. oktobrī, ir paredzēta sistēma siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai Kopienā (turpmāk tekstā — "kvotu tirdzniecības sistēma"), lai veicinātu siltumnīcas efektu izraisošu gāzu, it īpaši oglekļa dioksīda (turpmāk tekstā — "CO^2"), emisijas samazināšanos rentablā un ekonomiski efektīvā veidā (Direktīvas 2003/87 1. pants). Tā ir balstīta uz Kopienas pienākumiem, kas tai paredzēti Apvienoto Nāciju Vispārējā konvencijā par klimata pārmaiņām un Kioto protokolā. Pēdējais minētais ir apstiprināts ar 2002. gada 25. aprīļa Lēmumu 2002/358/EK par ANO Vispārējai konvencijai par klimata pārmaiņām pievienotā Kioto protokola apstiprināšanu Eiropas Kopienas vārdā un no tā izrietošo saistību kopīgu izpildi (OV L 130, 1. lpp.). Tas stājās spēkā 2005. gada 16. februārī.

2 Kopiena un tās dalībvalstis ir apņēmušās 2008.–2012. gadā par 8 % samazināt kopējās antropogēnās to siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas, kuras minētas Kioto protokola A pielikumā, salīdzinot ar 1990. gadiem (Direktīvas 2003/87 ceturtais apsvērums).

3 Šajā sakarā Direktīvā 2003/87 īpaši ir paredzēts, ka siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijām, kuras ceļas no iekārtām, kas uzskaitītas tās I pielikumā, ir jāsaņem iepriekšēja atļauja un jāpiešķir kvotas saskaņā ar valsts sadales plāniem (turpmāk tekstā — "VSP"). Ja operators emisijas samazina, tas pārpalikušās kvotas var pārdot citiem operatoriem. Arī otrādi — tādas iekārtas operators, kura iekārtas emisijas ir augstākas, var iegādāties vajadzīgās kvotas no operatora, kuram tās paliek pāri.

4 Direktīvā 2003/87 ir paredzēts pirmais posms no 2005. līdz 2007. gadam (turpmāk tekstā — "pirmais sadales posms"), kurš ir pirms pirmā saistību perioda, kas paredzēts

Kioto protokolā, un tam seko otrais posms no 2008. gada līdz 2012. gadam (turpmāk tekstā — "otrais sadales posms"), kurš atbilst minētajam pirmajam saistību periodam (Direktīvas 2003/87 11. pants).

5 Lai izpildītu Lēmumā 2002/358 un Kioto protokolā paredzētās saistības, Direktīvas 2003/87 III pielikuma 1. kritērijā ir paredzēts:

"Kopējam piešķiramo kvotu daudzumam uz attiecīgo periodu ir jābūt saskaņotam ar dalībvalsts saistībām ierobežot emisiju atbilstīgi Lēmumam 2002/358 [..] un Kioto protokolam [..]. Kopējais piešķiramo kvotu daudzums nedrīkst pārsniegt daudzumu, kāds, šķiet, vajadzīgs šā pielikuma kritēriju stingrai piemērošanai. Pirms 2008. gada daudzumam jābūt saskaņotam ar iespēju katrai dalībvalstij sasniegt vai pat pārsniegt mērķus saskaņā ar Direktīvu [Lēmumu] 2002/358 [..] un Kioto protokolu."

6 Konkrētāk, kvotu tirdzniecības sistēmas pamatā ir, pirmkārt, iepriekšējas atļaujas saņemšana siltumnīcas efektu izraisošu gāzu emisijai (Direktīvas 2003/87 4.–8. pants) un, otrkārt, kvotas, kuras šo kvotu īpašniekam ļauj izpludināt noteiktu šo gāzu daudzumu, ar pienākumu katru gadu atjaunot kvotu skaitu, kurš atbilst iekārtas kopējām emisijām (Direktīvas 12. panta 3. punkts).

7 Nosacījumi un procedūras, saskaņā ar kurām valsts kompetentās iestādes, pamatojoties uz VSP, piešķir kvotas iekārtu operatoriem, ir paredzētas Direktīvas 2003/87 9.–11. pantā.

8 Direktīvas 2003/87 9. panta 1. punktā ir precizēts:

"Par katru periodu, kas minēts 11. panta 1. un 2. punktā, katra dalībvalsts izstrādā [VSP], ar kuru nosaka kopējo kvotu daudzumu, ko valsts nodomājusi piešķirt uz šo periodu, un ierosināto to sadales kārtību. [VSP] pamatā ir jābūt objektīviem un pārredzamiem kritērijiem, arī tiem, kas minēti III pielikumā, pienācīgi ņemot vērā sabiedrības atsauksmes. Komisijai neatkarīgi no Līguma, vēlākais, līdz 2003. gada 31. decembrim jāizstrādā III pielikumā minēto kritēriju īstenošanas pamatnostādnes.

[VSP] par periodu, kas minēts 11. panta 1. punktā, ir jāpublicē un jāpaziņo Komisijai un citām dalībvalstīm, vēlākais, līdz 2004. gada 31. martam [..]."

9 Komisija iepriekš minētās pamatnostādnes iestrādāja savā 2004. gada 7. janvāra Paziņojumā COM (2003) 830, galīgā redakcija, par pamatnostādnēm dalībvalstu atbalstam Direktīvas 2003/87 III pielikuma kritēriju īstenošanā un nosacījumiem attiecībā uz nepārvaramu varu (turpmāk tekstā — "Komisijas pamatnostādnes").

10 Direktīvas 2003/87 9. panta 3. punktā ir noteikts:

"Triju mēnešu laikā pēc emisijas kvotu [VSP] paziņošanas, ko dalībvalsts izdara saskaņā ar 1. punktu, Komisija var noraidīt [VSP] vai kādu tā daļu sakarā ar tā neatbilstību III pielikumā vai 10. pantā minētajiem kritērijiem. Dalībvalsts pieņem lēmumu

saskaņā ar 11. panta 1. vai 2. punktu tikai tad, ja Komisija piedāvātos grozījumus ir akceptējusi. Atteikuma gadījumā Komisija sniedz pamatojumu."

11 Saskaņā ar Direktīvas 2003/87 10. panta noteikumiem dalībvalstis piešķir vismaz 95 % no kvotām bez maksas attiecībā uz pirmo sadales posmu un vismaz 90 % no kvotām bez maksas — uz otro sadales posmu.

12 Direktīvas 2003/87 11. pantā attiecībā uz kvotu sadali un piešķiršanu ir paredzēts šādi:

"1. Uz triju gadu periodu, kas sākas 2005. gada 1. janvārī, katra dalībvalsts nolemj kopējo kvotu daudzumu, ko tā piešķirs uz šo periodu, un šo kvotu sadali katras iekārtas operatoram. Šis lēmums ir jāpieņem vismaz trīs mēnešus pirms perioda sākuma, pamatojoties uz emisijas kvotu [VSP], kas izstrādāts atbilstīgi 9. pantam un saskaņā ar 10. pantu, pienācīgi ņemot vērā sabiedrības atsauksmes.

[..]

3. Lēmumiem, kas pieņemti saskaņā ar 1. vai 2. punktu, jābūt saskaņā ar Līguma prasībām, jo īpaši ar tā 87. un 88. pantu. Lemjot par kvotu sadali, dalībvalstīm ir jārēķinās, ka jaunajām iekārtām būs jānodrošina piekļuve kvotām.

4. Kompetentā iestāde piešķir daļu no kopējā kvotu daudzuma katru gadu no perioda, kas minēts 1. [..] punktā, līdz attiecīgā gada 28. februārim."

13 Direktīvas 2003/87 III pielikumā ir uzskaitīti 11 VSP piemērojamie kritēriji.

14 Saskaņā ar III pielikuma 1. kritēriju:

"Kopējam piešķiramo kvotu daudzumam uz attiecīgo periodu ir jābūt saskaņotam ar dalībvalsts saistībām ierobežot emisiju atbilstīgi Lēmumam 2002/358 [..] un Kioto protokolam, ņemot vērā, no vienas puses, kopējo emisijas daļu, ko aptver šīs kvotas, salīdzinot ar emisiju no avotiem, uz kuriem neattiecas šī direktīva, un, no otras puses, valstu enerģētikas politiku, un jābūt saskaņotam ar valsts klimata pārmaiņu programmu. Kopējais piešķiramo kvotu daudzums nedrīkst pārsniegt daudzumu, kāds, šķiet, vajadzīgs šā pielikuma kritēriju stingrai piemērošanai. Pirms 2008. gada daudzumam jābūt saskaņotam ar iespēju katrai dalībvalstij sasniegt vai pat pārsniegt mērķus saskaņā ar Direktīvu [Lēmumu] 2002/358 un Kioto protokolu."

15 Saskaņā ar III pielikuma 5. kritēriju:

"[VSP] nedrīkst diskriminēt uzņēmējsabiedrības vai nozares, piemēram, nepiemēroti atbalstot noteiktus uzņēmumus vai darbības, saskaņā ar Līguma prasībām, it īpaši tā 87. un 88. pantu."

16 III pielikuma 9. kritērijs ir šāds:

"[VSP] ietver noteikumus attiecībā uz komentāriem, ko izsaka sabiedrība, un informāciju par kārtību, kā reaģēt uz šiem komentāriem, pirms pieņem lēmumu par kvotu sadali."

17 Šajā sakarā Komisijas pamatnostādņu 93.–95. punktā īpaši precizēts, ka:

"93. kritērijs ir obligāti piemērojams.

94. [..] VSP ir jābūt pieejamam sabiedrībai, lai tā varētu izteikt savus komentārus un tam ir jānotiek jau agrā stadijā [..]

95. Dalībvalstij ir jāparedz saprātīgs termiņš komentāru iesniegšanai un šis termiņš jāsaskaņo ar valsts lēmumu pieņemšanas procedūru, lai komentārus varētu pilnībā ņemt vērā pirms lēmuma par [VSP] pieņemšanu. Ar "pilnībā ņemt vērā" ir jāsaprot, ka komentāri attiecīgā gadījumā ir jāņem vērā, atsaucoties uz III pielikuma kritērijiem vai arī uz jebkuru citu objektīvu un pārskatāmu kritēriju, ko dalībvalsts piemēro savā [VSP]. Dalībvalstij ir jāinformē Komisija par visām izmaiņām, kuras paredzēts ieviest pēc sabiedrības dalības, kura ir notikusi pēc [VSP] publikācijas un paziņošanas un pirms galīgā lēmuma pieņemšanas saskaņā ar [Direktīvas 2003/87] 11. pantu. Sabiedrība savukārt ir vispārīgā veidā jāinformē par pieņemto lēmumu un galvenajiem no tā izrietošajiem faktiem.

96. Ir jāatzīmē, ka sabiedrībai dotā iespēja iesniegt savus apsvērumus par [VSP], kas paredzēta šī kritērija ietvaros, ir konsultēšanās ar sabiedrību otrais cikls. Saskaņā ar direktīvas 9. panta 1. punktu pirmo konsultāciju ar sabiedrību par [VSP] projektu cikla beigās formulētie apsvērumi, ja tie ir attiecināmi, ir jāiekļauj [VSP] pirms tas tiek paziņots Komisijai un pārējām dalībvalstīm. Pirmais konsultāciju ar sabiedrību cikls ir būtisks, lai viss sabiedrības dalības process (konsultēšanās un komentāru ņemšana vērā) būtu efektīvs. Šī kritērija noteikumi ir jāpiemēro arī pirmajā [sabiedrības] dalības fāzē.

Dalībvalstij ir jāinformē Komisija par visām izmaiņām, kuras ir paredzēts ieviest pēc [VSP] publicēšanas un paziņošanas, pirms pieņemt galīgo lēmumu saskaņā ar [Direktīvas 2003/87] 11. pantu."

18 III pielikuma 10. kritērijā ir precizēts, ka "[VSP] satur iekārtu uzskaitījumu, uz kurām attiecas šī direktīva, līdz ar katrai iekārtai paredzēto kvotu daudzumu".

19 Attiecībā uz 10. kritēriju Komisijas pamatnostādņu 97.–100. punktā ir teikts šādi:

"97. Šis kritērijs paredz, ka [VSP] ir pārskatāms. Tas nozīmē, ka katrai iekārtai piešķirto kvotu daudzums ir norādīts — un tādējādi zināms sabiedrībai — kad [VSP] tiek paziņots Komisijai un pārējām dalībvalstīm.

[..]

98. Šis kritērijs ir pareizi izpildīts, ja dalībvalsts ir izpildījusi pienākumu sastādīt visu Direktīvas [2003/87] piemērošanas jomā ietilpstošo iekārtu sarakstu [..]

[..]

100. Dalībvalstij ir jānorāda kopējais kvotu daudzums, ko tā plāno piešķirt katrai iekārtai un jānorāda katru gadu katrai iekārtai piešķirto kvotu daudzums saskaņā ar Direktīvas [2003/87] 11. panta 4. punktu."

20 Saskaņā ar Komisijas pamatnostādņu 60.–74. punktu dalībvalsts var izveidot kvotu rezervi (turpmāk tekstā — "rezerve"), kurai saskaņā ar objektīviem un pārskatāmiem noteikumiem un procedūrām var brīvi piekļūt it īpaši jaunie iekārtu operatori. VSP ir jānorāda šīs rezerves īpatsvars attiecībā pret kopējo paredzēto kvotu daudzumu.

21 Direktīvas 2003/87 12. panta 1. punktā ir paredzēts, ka kvotas var pārskatīt starp fiziskām vai juridiskām personām Kopienas teritorijā vai fiziskām vai juridiskām personām trešās valstīs. Saskaņā ar Direktīvas 2003/87 12. panta 3. punktu pirms katra gada 1. maija katras iekārtas operators nodod kompetentajai iestādei kvotu skaitu, kurš līdzvērtīgs attiecīgās iekārtas kopējam emisijas apjomam iepriekšējā kalendārajā gadā un ka šīs kvotas pēc tam tiek anulētas.

22 Saskaņā ar Direktīvas 2003/87 29. panta 1. punktu:

"[..] dalībvalstis var lūgt Komisijai nepārvaramas varas gadījumā piešķirt papildu kvotas dažām iekārtām. Komisija nosaka, vai ir bijusi nepārvaramas varas izpausme, kuras gadījumā tā pilnvaro dalībvalsti piešķirt papildu un nepārskaitāmas emisijas kvotas šo iekārtu operatoriem."

23 38. panta 2. punktā Komisijas 2004. gada 21. decembra Regulā (EK) Nr. 2216/2004 par standartizētu un drošu reģistru sistēmu saskaņā ar [..] Direktīvu 2003/87/EK un Eiropas Parlamenta un Padomes Lēmumu Nr. 280/2004/EK (OV L 386, 1. lpp.), ar nosaukumu "VSP tabula [pirmajam sadales posmam]", ir noteikts šādi:

"Dalībvalsts paziņo Komisijai katru [VSP] labojumu kopā ar katru attiecīgo labojumu [VSP] tabulā. Ja labojums [VSP] tabulā ir balstīts uz [VSP], kas iesniegts Komisijā un nav ticis noraidīts saskaņā ar Direktīvas 2003/87 [..] 9. panta 3. punktu, vai par kuru Komisija ir apstiprinājusi iesniegtos grozījumus, un labojums ir saskaņā ar attiecīgā [VSP] metodoloģiju vai ir datu uzlabošanas rezultāts, Komisija uzdod centrālajam administratoram ievadīt attiecīgo labojumu [VSP] tabulā [..]. Visos citos gadījumos dalībvalsts paziņo par [VSP] labojumu Komisijai un, ja tā saskaņā ar Direktīvas 2003/87 [..] 9. panta 3. punktu neiebilst šim labojumam, Komisija uzdod centrālajam administratoram ievadīt attiecīgo labojumu [VSP] tabulā [..]."

Fakti, process un lietas dalībnieku prasījumi

24 2004. gada 31. martā Vācijas Federatīvā Republika saskaņā ar Direktīvas 2003/87 9. panta 1. punktu Komisijai darīja zināmu savu VSP par pirmo sadales posmu (turpmāk tekstā — "Vācijas VSP").

25 Vācijas VSP sastāv no "makro plāna" un "mikro plāna". Makro plānā ietilpst valsts emisiju budžeta sadalījums un ir noteikts kopējais kvotu daudzums, kas piešķiramas saskaņā ar Vācijas Federatīvās Republikas saistībām sakarā ar emisiju samazināšanu. Mikro plānā ir noregulēta kvotu sadale dažādu iekārtu operatoriem un paredzēta jaunajiem operatoriem paredzēto kvotu rezerve.

26 Lai noteiktu dažādām iekārtām piešķiramo kvotu daudzumu, VSP mikro plāna daļā ir paredzēti trīs posmi, tas ir, trīs atsevišķas metodes atkarībā no datuma, kurā sākas iekārtas darbība.

27 Attiecībā uz iekārtam, kuras darbību uzsākušas pirms 2002. gada 31. decembra, bez maksas piešķiramo kvotu daudzums tiek aprēķināts, pamatojoties uz iepriekšējo vidējo CO^2 emisiju daudzumu saskaņā ar "grandfathering" aprēķina metodi. Piešķiramo kvotu daudzums tiek noteikts, reizinot iepriekšējos emisijas datus ar "izpildes faktoru" (*Erfüllungsfaktor*), ko nosaka saskaņā ar sasniedzamo emisiju samazināšanas mērķi. Izpildes faktors parasti ir mazāks par 1, lai varētu panākt samazinājumu, salīdzinot ar iepriekšējo emisiju līmeni un beigās ierobežot kopējo piešķiramo kvotu daudzumu.

28 Attiecībā uz iekārtām, kas savu darbību uzsāka laika posmā no 2003. gada 1. janvāra līdz 2004. gada 31. decembrim, bez maksas piešķiramo kvotu daudzums tiek aprēķināts, pamatojoties uz datiem par vidējiem CO^2 emisiju daudzumiem gadā, ko paziņojuši operatori. Operatoram ir pienākums pieteikumam par kvotu piešķiršanu pievienot slēdzienu par iekārtas būtiskākajām īpašībām. Pieteikumā un slēdzienā ir jāietver dati par iekārtas kapacitāti, paredzēto izejmateriālu izmantošanu, kā arī par iekārtas kapacitātes izmantošanas koeficientu. Šīm iekārtām uz 12 gadiem piemērotais izpildes faktors ir vienāds ar 1.

29 Attiecībā uz iekārtām, kuras darbību sāka pēc 2005. gada 1. janvāra, proti, "jaunajiem operatoriem", bez maksas piešķiramo kvotu daudzumu nosaka — ja nav pieejami dati par iepriekšējiem periodiem — saskaņā ar "benchmarking" aprēķina metodi, tas ir, sareizinot paredzamo ikgadējo vidējo ražošanas apjomu 2005.–2007. gadā, paredzamo iekārtas emisiju daudzumu uz ražošanas vienību un kalendāro gadu skaitu, cik ilgi iekārtai ir paredzēts darboties sadales posma ietvaros. Paredzamās emisijas uz ražošanas vienību tiek izvērtētas, kā kritēriju (*benchmark*) izmantojot "labākās pieejamās tehnoloģijas" stāvokli. Šīm jaunajām iekārtām izpildes faktors paliek nemainīgs un ir vienāds ar 1 pirmos 14 darbības gadus.

30 Saskaņā ar Direktīvas 2003/87 11. panta 4. punktu Vācijas VSP ir paredzēts, ka pirmajam sadales periodam piešķirtās kvotas tiek piešķirtas vienādās daļās katru gadu, vēlākais, katra gada 28. februārī.

31 Komisijai paziņotajā Vācijas VSP šādos gadījumos ir paredzēti piešķirto kvotu *ex post* pielāgojumi:

— būtisks iekārtas ražošanas jaudas samazinājums un iekārtas slēgšana (tā sauktais "*de facto* slēgšanas" noteikums): ja iekārtu beidz izmantot, operatoram ir jāatdod

atpakaļ tam piešķirtās, bet vēl neizmantotās kvotas. Iekārtas darbība ir beigusies, ja tās emisijas attiecīgajā gadā ir par 10 % zemākas par atsauces periodā reģistrēto vidējo emisiju rādītāju. Ja šīs emisijas ir par 60 % zemākas par atsauces periodā reģistrēto vidējo emisiju rādītāju, attiecīgajam gadam piešķirto kvotu daļai ir jāveic *ex post* pielāgošana, kas ir proporcionāla ražošanas jaudas izmantošanas samazinājumam, proti, darbības līmenim. Attiecībā uz nākamajiem gadiem piešķirto kvotu daļai ir jāatbilst sākotnējam lēmumam par kvotu sadali, saglabājot iespēju vēlāk piemērot *ex post* pielāgošanas noteikumu;

— kvotu pārskaitīšana iekārtas slēgšanas un aizstāšanas gadījumos (tā sauktais "pārskaitīšanas" noteikums): pēc attiecīga pieprasījuma, slēgtai iekārtai piešķirtās kvotas netiek atņemtas, ja operators triju mēnešu laikā, skaitot no vecās iekārtas slēgšanas, uzsāk jaunas iekārtas izmantošanu. Šādā gadījumā kvotu piešķiršanu pirmajiem četriem gadiem veic, pamatojoties uz iepriekšējiem slēgtās iekārtas emisiju rādītājiem, bet pēc tam nākamos 14 gadus to aprēķina, pamatojoties uz izpildes faktoru, kas vienāds ar 1; šī noteikuma mērķis ir mudināt operatoru slēgt nolietotas un neefektīvas iekārtas. Tomēr, ja jaunās iekārtas ražošanas jauda ir mazāka nekā slēgtās iekārtas jauda, tad šo jaudu starpība ir uzskatāma par atbilstošu iekārtas slēgšanas [rādītājam] un šai starpībai atbilstošā kvotu daļa vairs netiek piešķirta nākamajā kvotu piešķiršanas [posmā]. Arī otrādi — gadījumā, kad jaunās iekārtas ražošanas jaudas ir pieaugušas, ir piemērojams jaunajiem operatoriem labvēlīgais noteikums un ir jāpiešķir papildu kvotas, lai nosegtu jaudas atlikumu (skat. turpmāk ceturto ievilkumu);

— jau pastāvošās iekārtas, kuras darbību uzsākušas 2003. vai 2004. gadā: šīm iekārtām piešķirto emisijas kvotu skaitu atbilstoši pielāgos, ņemot vērā, vai attiecīgās iekārtas izmantošanas laikā faktiskais ražošanas apjoms ir augstāks vai zemāks par sākotnēji piešķiramo kvotu aprēķināšanai deklarētajiem ražošanas

apjomiem. Atkarībā no konkrētā gadījuma, piešķirot kvotu daļu nākamajam gadam, kvotu skaits tiks proporcionāli samazināts vai palielināts. Ražošanas apjoma palielināšanās gadījumā papildu kvotas ņem no rezerves;

— jaunie operatori, kuri darbību uzsākuši pēc 2005. gada 1. janvāra, vai jau pastāvošo iekārtu ražošanas jaudas palielināšanās: šīm iekārtām piešķirto emisijas kvotu skaitu atbilstoši pielāgos, ņemot vērā to, vai attiecīgās iekārtas izmantošanas laikā faktiskais darbības līmenis ir augstāks vai zemāks par sākotnēji piešķiramo kvotu aprēķināšanai deklarēto darbības līmeni. Atkarībā no konkrētā gadījuma, piešķirot kvotu daļu nākamajam gadam, kvotu skaits tiks proporcionāli samazināts vai palielināts;

— koģenerācijas iekārtas, kurās kombinēta vienlaikus elektroenerģijas un siltuma ražošana (*Kraft-Wärme-Kopplung*): emisijas kvotas šīm iekārtām tiek piešķirtas atsevišķi (*Sonderzuteilung*) un pirmajā piešķiršanas gadā tas notiek atkarībā no faktiskā elektroenerģijas ražošanas apjoma. To skaitu tomēr var koriģēt vēlāk atkarībā no nākamajā gadā konstatētā saražotās elektroenerģijas apjoma.

32 Vācijas VSP arī ir paredzēts, ka nepiešķirtās vai neatņemtās kvotas tiek nodotas rezervei. Visbeidzot, rezervē ietilpstošās kvotas ir pieejamas jaunajiem operatoriem. Tiesas sēdē prasītāja precizēja, ka rezerve ir pieejama tikai Vācijas teritorijā esošu iekārtu operatoriem (tiesas sēdes protokols, 2. lpp.).

33 Ar 2004. gada 8. jūnija vēstuli Vācijas kompetentās iestādes atbildēja uz dažiem Komisijas uzdotajiem jautājumiem.

34 Atbildot uz šiem jautājumiem, Vācijas iestādes īpaši precizēja, — kā tas ir paredzēts *Zuteilungsgesetz 2007* (Vācijas 2004. gada 26. augusta likums par emisijas kvotu piešķiršanu pirmajā sadales posmā *BGBl*. 2004 I, 2211. lpp., turpmāk tekstā — "sadales likums") un atšķirībā no Komisijai paziņotā Vācijas VSP ietvertajām norādēm — ka *ex post* pielāgojumi nekādā gadījumā nevar izraisīt attiecīgajām iekārtām piešķirtā kvotu daudzuma palielinājumu. Vācijas iestādes turklāt norādīja, ka attiecībā uz koģenerācijas iekārtām *ex post* samazināšanas pielāgojumu iespēja ļautu izvairīties no "antiproduktivitātes rosināšanas" — tas ir, ekoloģiski nevēlamas parādības — to šāda veida iekārtu operatoru vidū, kuri citādi tiek rosināti pazemināt saražotās elektroenerģijas apjomus; tādēļ šī iespēja kalpo kā pamatojums īpašās emisijas kvotu sadales (*Sonderzuteilung*) saglabāšanai. Ja šāds ražošanas samazinājums radītu tādu emisiju samazināšanos kā emisijas kvotu pieprasījuma samazināšanās kvotu tirdzniecības sistēmas ietvaros, tad tādējādi vispārējā veidā rastos emisiju pārpalikums ārpus minētās sistēmas ietvariem.

35 Saskaņā ar Vācijas iestāžu sniegtajiem paskaidrojumiem (skat. šī sprieduma 34. punktu) sadales likumā *ex post* pielāgojumi ir paredzēti tikai par samazināšanos. Tie ir paredzēti sadales likuma noteikumos, proti, 7. panta 9. punktā (piešķiršana pastāvošajām iekārtām, pamatojoties uz iepriekšējiem datiem), 8. panta 4. punktā (piešķiršana pastāvošajām iekārtām, pamatojoties uz paziņoto emisiju apmēru), 9. panta 1. un 4. punktā (iekārtu slēgšana), 10. panta 2. un 4. punktā (piešķiršana jaunām iekārtām, kas darbojas kā aizstājējiekārtas), 11. panta 5. punktā, lasot to kopā ar 8. panta 4. punktu (piešķiršana jaunajiem operatoriem), kā arī 14. panta 5. punktā (īpašā piešķiršana koģenerācijas iekārtām). Visbeidzot, sadales likuma 6. panta 2. punktā ir paredzēts, ka kvotas, kas ir atņemtas saskaņā ar iepriekš minētajām normām, tiek ieskaitītas rezervē.

36 Ar Komisijas 2004. gada 7. jūlija Lēmumu C (2004) 2515/2, galīgā redakcija, par Vācijas VSP, ko paziņojusi prasītāja (turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums"), kas pieņemts, pamatojoties uz Direktīvas 2003/87 9. panta 3. punktu, Komisija Vācijas VSP noraidīja tiktāl, ciktāl tajā bija paredzēti atsevišķi piešķirto emisijas kvotu *ex post* pielāgošanas pasākumi, un tie tika atzīti par nesaderīgiem ar Direktīvas 2003/87 III pielikuma 5. un 10. kritēriju (apstrīdētā lēmuma 1. pants) un prasītājai tika lūgts tos svītrot (apstrīdētā lēmuma 2. pants). Komisija tomēr sniedza prasītājai iespēju piešķirt kvotas pirms vēl tiek veikti ar minētā lēmuma 2. pantu pieprasītie grozījumi (apstrīdētā lēmuma 3. panta ceturtā daļa). Attiecīgie *ex post* pielāgojumi bija paredzēti:

— jaunajiem operatoriem (apstrīdētā lēmuma 1. panta a) punkts);

— jaunajām iekārtām, kuras tiek darbinātas pēc slēgtai iekārtai sākotnēji piešķirto kvotu pārskaitīšanas (apstrīdētā lēmuma 1. panta b) punkts);

— iekārtām, kuru ražošanas jaudas izmantojums ir zemāks par sākotnēji gaidīto (apstrīdētā lēmuma 1. panta c) punkta pirmā tēze);

— iekārtām, kuru emisijas gadā ir mazāk nekā 40 % no emisijām atsauces periodā (apstrīdētā lēmuma 1. panta c) punkta otrā tēze);

— koģenerācijas iekārtām, kuras saražo mazāk enerģijas par atsauces periodā reģistrēto apjomu (apstrīdētā lēmuma 1. panta c) punkta trešā tēze).

37 Apstrīdētā lēmuma 4. apsvērumā Komisija norāda, ka jaunajiem operatoriem piemērojamie *ex post* pielāgojumi ir pretrunā Direktīvas 2003/87 III pielikuma 5. kritērijam, ņemot vērā, ka tie saņemtu nepamatotu priekšrocību, salīdzinot ar operatoriem, kuri jau ietilpst Vācijas VSP piemērošanas jomā un attiecībā uz kuriem šādi pielāgojumi pirmajā sadales posmā netiek pieļauti.

38 Apstrīdētā lēmuma 5. apsvērumā Komisija konstatē, ka jaunai iekārtai, kura tiek darbināta pēc vecās iekārtas slēgšanas, piešķirto kvotu pielāgojumi ir pretrunā Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērijam, saskaņā ar kuru Direktīvas 2003/87 11. panta 1. punktā noteiktajā sadales posmā dažādām VSP uzskaitītajām iekārtām piešķiramo kvotu skaits ir jānosaka iepriekš.

39 Apstrīdētā lēmuma 6. apsvērumā Komisija norāda, ka ar Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritēriju ir pretrunā arī pielāgojumi, kas paredzēti: a) iekārtām, kuru izmantošanas jauda ir zemāka nekā sākotnēji gaidīts; b) iekārtām, kuru emisijas gadā ir mazāk nekā 40 % no emisijām atsauces periodā, kā arī c) koģenerācijas iekārtām, kuras saražo mazāk elektroenerģijas par atsauces periodā reģistrēto apjomu.

40 Tiesas sēdē Komisija precizēja, ka apstrīdētā lēmuma 1. panta c) punkta otrajā tēzē, kā arī 6. apsvērumā (skat. šī sprieduma 39. punkta b) apakšpunktu) patiesībā ir paredzētas iekārtas, kuru emisijas gadā ir mazāk nekā 60 % no atsauces periodā reģistrētajām emisijām un ka apstrīdētajā lēmumā minētie 40 % esot kļūda (tiesas sēdes protokols, 2. lpp.).

41 Savā Paziņojumā COM (2004) 500, galīgā redakcija, Padomei un Eiropas Parlamentam par Komisijas 2004. gada 7. jūlija lēmumiem par [VSP], ko saskaņā ar Direktīvu 2003/87 2004. gada 7. jūlijā paziņojušas Austrija[s] [Republika], Dānija[s] [Karaliste], Vācija[s] [Federatīvā Republika], Nīderlande[s] [Karaliste], Slovēnija[s] [Republika], Zviedrija[s] [Karaliste] un [Lielbritānijas un Ziemeļīrijas] Apvienotā Karaliste (turpmāk tekstā — "Komisijas 2004. gada 7. jūlija paziņojums"), Komisija 3.2. punktā attiecībā uz *ex post* pielāgojumiem noteica šādi:

"Direktīvas [2003/87] III pielikuma 11. pantā un 10. kritērijā ir paredzēts, ka dalībvalstīm ir iepriekš (pirms sadales posma sākuma) jāizlemj par kopējo piešķiramo kvotu daudzumu un šo kvotu piešķiršanu katras iekārtas operatoram. Šo lēmumu nevar pārskatīt un nevienu kvotu nevar piešķirt vēlreiz, samazinot vai palielinot katram operatoram ar valdības lēmumu vai iepriekš noteiktu regulējumu piešķirto kvotu daudzumu. Ar Direktīvu [2003/87] ir pieļauti *ex post* pielāgojumi nepārvaramas varas dēļ saskaņā ar 29. pantā paredzēto procedūru. Turklāt:

— šie lēmumi jebkurā brīdī ļauj veikt korekcijas paredzētajā sadalē, ņemot vērā datu kvalitāti, pirms sadale nav veikta saskaņā ar 11. panta 1. punktu;

— ar Direktīvu [2003/87] nav izslēgta iespēja, ka gadījumā, ja [sadales] posma laikā kāda iekārta tiek slēgta, dalībvalstis var noteikt, ka nav vairs operatora, kam piešķirt kvotas; un

— ja sadale attiecas uz jaunajiem operatoriem un tiek izmantotas kvotas no rezerves, tad katram jaunajam operatoram piešķiramo kvotu daudzums tiek noteikts, pieņemot lēmumu par piešķiršanu saskaņā ar 11. panta 1. punktu.

10. kritērijā ir noteikts, ka jau pastāvošajām iekārtām piešķiramo kvotu daudzums ir jānorāda [VSP] pirms [sadales] posma sākuma. Komisija ir izvērtējusi *ex post* pielāgojumu pieņemamību neatkarīgi no tā, vai paredzētais pielāgojums — vai tā nozīmīgums — ir atkarīgs no tā operatora rīcības, attiecībā uz kuru ir izvirzīts priekšlikums izdarīt grozījumus posma ietvaros, vai nē.

Pamatojoties uz III pielikuma 5. kritēriju, tas pats princips ir jāpiemēro jaunajiem operatoriem. Kolīdz dalībvalsts sadales posma ietvaros ir izlēmusi par kopējo kvotu skaitu, kas paturamas rezervē un piešķiramas jaunajiem operatoriem, tā šo lēmumu nevar pārskatīt. Ja tā nenotiktu, piemērojot principu, kuru nevar piemērot jau pastāvošām iekārtām, atsevišķi uzņēmumi varētu tikt nepamatoti diskriminēti vai nostādīti izdevīgākā situācijā.

Ex post pielāgojumi būtu iemesls operatoru nedrošībai un nelabvēlīgi ietekmētu investīcijas un [sadales] tirgu. *Ex post* pielāgojumi aizstāj efektīvākus tirgū sastopamos risinājumus ar grūti īstenojamām administratīvām procedūrām. *Ex post* pārskatīšana, samazinot piešķirtās kvotas, lai arī to varētu atzīt par videi labvēlīgu, apdraud arī skaidrību, kas nepieciešama uzņēmumiem, lai veiktu investīcijas emisiju samazināšanai.

Komisija uzskata, ka Vācijas un Austrijas [VSP] paredzētie *ex post* pielāgojumi ir pretrunā ar 5. un/vai 10. kritēriju.

Komisija uzskata, ka Vācijas [VSP] ir pretrunā ar 10. kritēriju, jo [Vācijas Federatīvā Republika] ir paredzējusi pielāgot vai iespējami pielāgot iekārtai pirmajā sadales posmā piešķirto daudzumu, ja i) jau pastāvošo iekārtu, kas darbību uzsākušas

2003. gada 1. janvārī, izmantošanas rādītāji ir zemāki par to jaudai atbilstošajiem rādītājiem; ii) jau pastāvošo iekārtu emisijas gadā ir par 40 % zemākas nekā atsauces periodā; iii) jau pastāvošās iekārtas saņem papildu kvotas, pārskaitot slēgtai iekārtai paredzētas kvotas; iv) jau pastāvošas iekārtas vai jauni operatori, kuri saņem papildu piemaksas par kombinēto siltuma un elektroenerģijas ražošanu, saražo mazāk siltuma un elektroenerģijas nekā atsauces periodā. [Vācijas Federatīvās Republikas] nodoms iespējami pielāgot kvotu sadali jaunajiem operatoriem ir pretrunā ar 5. kritēriju, kurš paredz nediskriminēšanu saskaņā ar Līgumu, jo šo *ex post* pielāgojumu piemērošana radītu diskrimināciju starp jaunajiem operatoriem, no vienas puses, un citu iekārtu operatoriem, kuri nevar saņemt *ex post* pielāgojumus saskaņā ar Direktīvu [2003/87], no otras puses.

[..]"

42 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2004. gada 20. septembrī, prasītāja cēla šo prasību.

43 Saskaņā ar Pirmās instances tiesas reglamenta 14. pantu un pēc trešās palātas priekšlikuma Pirmās instances tiesa pēc lietas dalībnieku uzklausīšanas saskaņā ar minētā reglamenta 51. pantu nolēma nodot lietu izskatīšanai paplašinātā tiesas sastāvā.

44 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Pirmās instances tiesa (trešā palāta paplašinātā sastāvā) nolēma sākt mutvārdu procesu un Reglamenta 64. pantā paredzēto procesa organizatorisko pasākumu ietvaros lūdza lietas dalībniekus atbildēt uz rakstveida

jautājumiem un Komisijai iesniegt dokumentu pirms tiesas sēdes. Lietas dalībnieki uz šiem jautājumiem atbildēja un Komisija dokumentu iesniedza noteiktajos termiņos.

45 Tika uzklausīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz mutvārdu jautājumiem, ko Pirmās instances tiesa uzdeva 2006. gada 21. jūnija tiesas sēdē.

46 Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdētā lēmuma 1. pantu;

— atcelt minētā lēmuma 2. panta a)–c) punktu tiktāl, ciktāl prasītājai ar tiem tiek uzlikts veikt noteiktas izmaiņas Vācijas VSP un paziņot tās;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

47 Komisijas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

I — *Iepriekšējs apsvērums*

48 Savas prasības atbalstam prasītāja izvirza trīs pamatus, proti, pirmkārt, Direktīvas 2003/87 9. panta 3. punkta, lasot to kopā ar minētās direktīvas III pielikumu, pārkāpums, otrkārt, EKL 176. panta pārkāpums un, treškārt, pienākuma norādīt pamatojumu saskaņā ar EKL 253. pantu pārkāpums attiecībā uz apstrīdētā lēmuma 1. panta a) punktu un 2. panta a) punktu.

II — *Par pirmo pamatu, kas saistīts ar Direktīvas 2003/87 9. panta 3. punkta, lasot to kopā ar minētās direktīvas III pielikumu, pārkāpumu*

A — *Lietas dalībnieku argumenti*

1. Prasītājas argumenti

a) Iepriekšējs apsvērums

49 Ar pirmo pamatu prasītāja apstrīd Komisijas apstrīdētajā lēmumā konstatēto par to, ka Vācijas VSP paredzētie *ex post* pielāgojumi nav saderīgi ar Direktīvas 2003/87

III pielikuma 5. un 10. kritēriju. Šie konstatējumi esot pretrunā Direktīvas 2003/87 9. panta 3. punktam, lasot to kopā ar minētās direktīvas III pielikumu, kurā dalībvalstīm nav aizliegts veikt *ex post* pielāgojumus. Prasītāja uzskata, ka Komisijas nostāja ir šķērslis Direktīvas 2003/87 un īpaši tās III pielikumā uzskaitīto kritēriju efektīvai īstenošanai dalībvalstīs.

b) Par Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērija ievērošanu

50 Prasītāja uzskata, ka apstrīdētais lēmums ir pretrunā Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērijam, jo tajā nav ievērots nedz tā formulējums, nedz arī tā juridiskais konteksts. It īpaši — no minētā kritērija nevar secināt, ka dažādām VSP uzskaitītajām iekārtām piešķiramo kvotu skaits Direktīvas 2003/87 11. panta 1. punktā paredzētajā posmā ir jānosaka iepriekš (apstrīdētā lēmuma 5. apsvērums).

51 Prasītāja uzskata, ka saskaņā ar Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērija formulējumu nav aizliegts veikt *ex post* pielāgojumus, ja izrādās, ka dažu piešķīrumu pamatā ir kļūdaini operatora dati. Šajā sakarā tā atgādina, ka saskaņā ar šo kritēriju VSP ir jāietver to iekārtu saraksts, uz kurām attiecas Direktīva 2003/87, kopā ar kvotām, kuras "paredzēts piešķirt" katrai no šīm iekārtām. No tā izriet, ka šajā sarakstā norādītais piešķiramo kvotu daudzums atspoguļo tikai tos daudzumus, kurus dalībvalsts "ir nodomājusi" piešķirt Direktīvas 2003/87 9. panta 1. punkta izpratnē. Pēc prasītājas domām, nedz no Direktīvas 2003/87 vācu valodas, nedz arī citu valodu redakcijām neizriet, ka VSP uzskaitītajām iekārtām būtu tiesības saņemt konkrētu, Komisijai paziņotu skaitu kvotu.

52 Prasītāja norāda, ka attiecībā uz Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērija juridisko kontekstu, minētās direktīvas 9. panta 1. punkts nosaka, ka ar VSP ir tikai jāsniedz iespēja uzzināt "kopējo kvotu daudzumu, ko [dalīb]valsts nodomājusi piešķirt uz šo periodu, un ierosināto to sadales kārtību". Tāpat arī no minētās direktīvas 11. panta 1. punkta izriet, ka individuālā kvotu piešķiršana notiek tikai pēc sabiedrības dalības un pēc VSP paziņošanas Komisijai un pārējām dalībvalstīm. Tādēļ, nevēloties atņemt nozīmi šai paziņošanai un dalībai, noteikti ir jāpastāv atšķirībai starp, no vienas puses, kvotu skaitu, ko dalībvalsts "ir nodomājusi piešķirt" Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērija nozīmē un, no otras puses, "pamatojoties uz [VSP]" saskaņā ar minētās direktīvas 11. panta 1. punktu faktiski piešķirto kvotu daudzumu. Tādējādi Komisijas arguments par to, ka Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērijs aizliedz jebkādus dalībvalsts veiktus *ex post* pielāgojumus VSP ietvertajai sadalei, ir kļūdains. Prasītāja piebilst, ka Komisijas viedoklis ir pretrunā arī ar Regulas Nr. 2216/2004 38. panta 2. punktu, kas bez īpašas kontroles ļauj sadales lēmumiem veikt *ex post* pielāgojumus sakarā ar samazinājumu, ja vien šie pielāgojumi ir balstīti uz precīzākiem datiem un tie atbilst VSP paredzētajām procedūrām.

53 Attiecībā uz Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērija teleoloģisko interpretāciju — prasītāja uzskata, — kā savās pamatnostādnēs izklāstījusi pati Komisija — ka šī kritērija mērķis ir nodrošināt VSP pārredzamību, lai uzņēmumi, sabiedrība, Komisija un pārējās dalībvalstis varētu reaģēt atkarībā no kvotu daudzuma, ko dalībvalsts ir iecerējusi piešķirt (Komisijas pamatnostādnes, 23. lpp.). Šo interpretāciju apstiprinot minētā kritērija ieviešanai sniegtais pamatojums Direktīvas 2003/87 izstrādes procesā, saskaņā ar kuru esot svarīgi "lai būtu dati, kas atspoguļo un kvantificē emisiju atļauju tirdzniecībā pastāvošo situāciju" (Eiropas Parlamenta Vides, sabiedrības veselības un patērētāju aizsardzības politikas komisija, sesijas dokuments A5-0303/2002, I, 48. lpp., grozījums Nr. 73). Prasītāja no tā secina, ka Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērijā ir ietverta tikai formāla prasība, saskaņā ar kuru dalībvalstij ir jāpaziņo Komisijai VSP ar iekārtu uzskaitījumu, uz kurām attiecas šī direktīva, līdz ar

katrai iekārtai paredzēto kvotu daudzumu. Visbeidzot, tā norāda, ka Komisija pati savās pamatnostādnēs ir atteikusies noteikt papildu prasības šajā sakarā (Komisijas pamatnostādnes, 23. un 24. lpp.).

c) Par Direktīvas 2003/87 III pielikuma 5. kritērija ievērošanu

54 Prasītāja atgādina, ka, pretēji Komisijas viedoklim, Vācijas VSP paredzētie *ex post* pielāgojumi ir saderīgi arī ar Direktīvas 2003/87 III pielikuma 5. kritēriju, saskaņā ar kuru — atbilstoši Līgumā noteiktajam — ar VSP nedrīkst nepamatoti piešķirt priekšrocības atsevišķiem uzņēmumiem vai darbībām. Šajā sakarā prasītāja precizē, ka, tieši pretēji, ja dalībvalstis nevarētu atsaukt kvotas pat tad, ja tās būtu pamatotas ar kļūdainām vai pārspīlētām ražošanas prognozēm, piemēram, jauno operatoru gadījumā, attiecīgajam operatoram rastos nepamatota konkurences priekšrocība, jo tas ar peļņu varētu tirgū pārdot pārpalikušās kvotas, un ka tādējādi citi operatori nenovēršami atrastos nelabvēlīgākā konkurences situācijā. Šādā gadījumā *ex post* pielāgojumi samazinājumam būtu piemērots un vajadzīgs līdzeklis, lai neļautu rasties šādiem konkurences traucējumiem, kas ir pretēji 5. kritērijam, tai pat laikā kompensējot priekšrocību, ko jaunie operatori saņem tādēļ, ka tiem kvotu piešķiršana notiek, pamatojoties uz ražošanas jaudas izmantošanas rādītāju, kurš izriet no to pašu aprēķiniem.

55 Prasītāja piebilst, ka gadījumā, ja nebūtu iespējas šādus *ex post* pielāgojumus veikt, lai izvairītos no "pārmērīga piešķīruma", tā nevarētu izpildīt pienākumu, kas tai uzlikts ar Direktīvas 2003/87 III pielikuma 1. kritēriju, saskaņā ar kuru tai ir jānodrošina, lai kopējais piešķiramo kvotu daudzums nepārsniedz daudzumu, kāds, šķiet, vajadzīgs minētā pielikuma kritēriju stingrai piemērošanai. Tā uzskata, ka šajā sakarā Komisija neņem vērā būtisko atšķirību starp *ex post* pielāgojumiem samazinājumam un *ex post*

pielāgojumiem palielinājumam. Ja pēdējie minētie ir pretrunā Direktīvas 2003/87 III pielikumam, jo tie izraisa kopējā piešķiramā daudzuma pārsniegumu (1. kritērijs), tad *ex post* pielāgojumi samazinājumam nav pretrunā nevienam no atbilstošajiem kritērijiem. Tieši pretēji — Direktīvas 2003/87 III pielikuma 1. un 5. kritērijs prasa, lai pārpalikušie daudzumi tiktu ņemti atpakaļ un izlīdzināti.

56 Visbeidzot, prasītāja apstrīd Komisijas argumentu, ka iespēja veikt *ex post* pielāgojumus var vājināt aprēķinu un prognožu, ko operatori iesnieguši sakarā ar sākotnējo sadali, preventīvās kontroles precizitāti un rūpību. Prasītāja uzskata, ka pat tad, ja prognozes būtu pamatotas uz labāko iespējamo ražošanas jaudas vērtējumu nākotnē, šādām prognozēm tomēr nevar piešķirt pilnīgu noteiktību. Ņemot vērā risku piešķirt pārlieku lielu skaitu kvotu, tas ir, tādu kvotu skaitu, kas pārsniedz attiecīgā operatora patiesās vajadzības, ir nepieciešama *ex post* pielāgošana. Turklāt sākotnējās prognozes arī ir pēc iespējas rūpīgi un pilnīgi jāpārbauda, jo sākotnēja "pārmērīga piešķīruma" sekas var būt nepietiekama piešķiršana, kaitējot pārējiem operatoriem.

d) Par Komisijas kontroles pilnvaru apjomu saskaņā ar Direktīvas 2003/87 9. panta 3. punktu, lasot to kopā ar tās III pielikumu, un par dalībvalstīm ar minēto direktīvu piešķirto rīcības brīvību

57 Prasītāja vispārīgā veidā apšauba Komisijas kontroles pilnvaru apjomu attiecībā uz VSP. Prasītāja precizē, ka Direktīvas 2003/87 9. panta 3. punktā Komisijas kontroles pilnvaras ir aprobežotas ar VSP pārbaudi, pamatojoties tikai uz minētās direktīvas III pielikuma kritērijiem un tās 10. panta noteikumiem. Tādēļ VSP būtu iespējams noraidīt tikai tad, ja tas neatbilstu minētajiem kritērijiem un minētajiem

noteikumiem. It īpaši 10. kritēriju nevar interpretēt paplašināti, ņemot vērā Direktīvas 2003/87 vispārējo kontekstu un sistēmu. Ja Komisija vēlas apstrīdēt valsts sadales noteikumus, pamatojoties uz citiem apsvērumiem, tai ir jāīsteno savas vispārējās uzraudzības funkcijas, kas paredzētas EKL 211. un 226. pantā.

58 Prasītāja turklāt uzskata, ka nedz Direktīva 2003/87, nedz arī tās 9. panta 3. punkts, lasot to kopā ar tās III pielikumu, neaizliedz veikt *ex post* pielāgojumus, kuru izlemšanas iespēja atstāta dalībvalstīm. Pretējā gadījumā šādas iespējas liegšana konkrētos gadījumos nozīmētu, ka prasītāja vairs nevar efektīvi ievērot III pielikuma uzskaitītos kritērijus. Turklāt saskaņā ar Direktīvas 2003/87 9. panta 1. punkta otro teikumu dalībvalstis savos VSP papildus III pielikumā uzskaitītajiem var paredzēt vēl citus kritērijus, ja vien tie ir pārskatāmi un objektīvi. Prasītāja uzskata, ka visi *ex post* pielāgojumi Vācijas VSP atbilst šīm pārskatāmības un objektivitātes prasībām, jo operatoriem, saņemot kvotas, tiek norādīts, saskaņā ar kādiem nosacījumiem un kādā apmērā tās var tikt atņemtas.

59 Prasītāja turklāt apstrīd, ka no Direktīvas 2003/87 29. panta varētu secināt, ka pastāv vispārējs aizliegums attiecībā uz *ex post* pielāgojumiem samazinājumam, jo šajā normā ir tikai paredzēta — izņēmuma gadījumā — iespēja piešķirt papildu kvotas nepārvaramas varas iestāšanās gadījumā. Direktīvas 2003/87 29. panta mērķis esot no kvotu pārskaitīšanas sākuma brīža strikti ierobežot dalībvalstu iespēju piešķirt papildu kvotas, tas ir, veikt *ex post* pielāgojumus palielinājumam, lai izvairītos no kopējā dalībvalstī piešķirto kvotu daudzuma pieauguma. Turpretim šajā normā neesot paredzēts pretējs gadījums, proti, *ex post* pielāgojumi samazinājumam.

60 No tā prasītāja secina, ka Vācijas VSP paredzētie *ex post* pielāgojumi atbilst gan Direktīvas 2003/87 mērķiem, gan formulējumam.

e) Par Komisijas izvirzītajiem ekonomiska rakstura argumentiem

61 Prasītāja uzskata, ka — pretēji Komisijas izvirzītajiem apgalvojumiem — prasītājas gadījumu apstiprina Direktīvas 2003/87 ekoloģiskie un arī ekonomiskie mērķi, proti, siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas samazināšana rentablā un ekonomiski efektīvā veidā (Direktīvas 2003/87 1. pants), iekšējā tirgus integritātes un konkurences apstākļu saglabāšana (Direktīvas 2003/87 7. apsvērums) un uzmanības pievēršana rūpniecības darbību emisijas samazināšanas potenciālam (Direktīvas 2003/87 8. apsvērums).

62 Faktiski Komisijas apstrīdēto *ex post* pielāgojumu samazinājumam mērķis ir kavēt konkurences deformēšanu iekšējā tirgū, novēršot ļaunprātīgu izmantošanu un konkurentiem nelabvēlīgu "pārmērīgu piešķirumu". Ar to palīdzību var koriģēt kļūdainas prognozes, kā arī no šīm prognozēm izrietošu ražošanas samazinājumu un, koģenerācijas iekārtu gadījumā, ar to palīdzību var labot sekas, kas izriet no speciālā kvotu piešķīruma izmantošanas pretēji tā ekoloģiskajiem mērķiem.

63 Šajā sakarā prasītāja apstrīd Komisijas argumentu, ka *ex post* pielāgojumi apdraud noteiktību, kas uzņēmumiem vajadzīga, lai veiktu investīcijas emisiju samazināšanai (Komisijas 2004. gada 7. jūlija paziņojums, 8. lpp.). Faktiski šādi pielāgojumi nav atkarīgi no emisiju samazinājuma, bet gan no iekārtas faktiskā ražošanas samazinājuma gadījumā, kad tā novirzās no paredzētā plāna. Prasītāja norāda, ka — tieši pretēji — *ex post* pielāgojumi atvieglo efektīvu tirgus darbību un palielina tādu ieguldījumu drošību, kas domāti tāda kurināmā aizstāšanai, kas rada lielu daudzumu CO^2. Tie operatora lēmumu pārdot vai pirkt kvotas padara atkarīgu no tā iekārtas efektivitātes un neizmantotās kvotas padara pieejamas jaunām iekārtām. Turklāt kļūdains esot arī Komisijas arguments, ka *ex post* pielāgojumi un kvotu ieskaitīšana rezervē

ietekmē jauno operatoru lēmumus investēt, ņemot vērā pilnīgo ieguldījumu drošību, kas pastāv minētajiem operatoriem, pateicoties valsts pienākumam iegādāties kvotas saskaņā ar VSP un sadales likuma 6. panta 3. punktu. No šo pielāgojumu izrietošā rezerves palielinājuma mērķis turklāt arī ir izvairīties no tā, ka šis iegādes pienākums kļūst pārāk nozīmīgs.

64 Attiecībā uz Komisijas argumentu, ka *ex post* pielāgojumi nav nepieciešami cīņai ar ļaunprātīgu izmantošanu un kļūdaināmprognozēm, un ka nepareizas informācijas labošana ir jāveic pirms tiek pieņemts lēmums par piešķiršanu, prasītāja norāda, ka šo prognožu kļūdainumu var konstatēt tikai pēc šī lēmuma pieņemšanas, proti, salīdzinot faktisko ražošanas apjomu ar sākotnēji paredzēto. Šādā gadījumā *ex post* pielāgojums esot vienīgais līdzeklis kā izvairīties no izrietošā "pārmērīga piešķīruma" riska un tādējādi arī vienīgais līdzeklis, lai izvairītos no kvotu tirdzniecības sistēmas labas darbības traucējumiem. Turklāt Direktīvā 2003/87 šajā sakarā nav norādīta atšķirība atkarībā no operatora vainas smaguma. No tā izrietot, ka nolaidības dēļ pieļautas kļūdas prognozēs arī ir jāizlabo *a posteriori* un ka — pretēji Komisijas viedoklim — valsts tiesiskais regulējums attiecībā uz cīņu ar apzinātu ļaunprātīgu izmantošanu šajā gadījumā nav pietiekams.

65 Prasītāja piebilst, ka vienīgais līdzeklis, ko Komisija apstrīdētajā lēmumā atzīst par likumīgu, proti, kvotu atsaukšana pēc iekārtas slēgšanas, arī ir *ex post* pielāgojums. Šajā sakarā tā apšauba Komisijas argumentu, ka iekārtas slēgšanas rezultātā iekārta vairs nepastāv un tādējādi nepastāv arī operators kā tāds. Pirmkārt, operatora juridiskā pastāvēšana nebeidzas, slēdzot iekārtu. Otrkārt, saskaņā ar Vācijas vides tiesībām operatoram ir noteikti svarīgi apkopes pienākumi pat pēc šīs slēgšanas (*Nachsorgepflichten*). Šādos apstākļos operators varētu izmantot kvotas, kuras tam vairs nav vajadzīgas. Tādējādi kvotu ņemšana atpakaļ, ko Komisija nav apstrīdējusi, iekārtas slēgšanas gadījumā faktiski ir *ex post* pielāgojums samazinājumam.

2. Komisijas argumenti

a) Par Direktīvas 2003/87 III pielikuma kritēriju piemērojamības noteicošo raksturu, Komisijai īstenojot kontroli saskaņā ar minētās direktīvas 9. panta 3. punktu

66 Komisija uzskata, ka tai Direktīvas 2003/87 9. panta 3. punktā paredzētās VSP kontroles pilnvaras īpaši attiecas uz minētās direktīvas III pielikumā uzskaitītajiem kritērijiem, kuri ir izprotami, ņemot vērā minētās direktīvas vispārējo kontekstu un sistēmu kopumā. Komisija uzskata, ka prāvas priekšmets ir apstrīdētā lēmuma saderīgums ar šo direktīvu un it īpaši ar tās III pielikumā uzskaitītajiem kritērijiem, kuru vispārējais mērķis ir, pamatojoties uz skaidri noteiktām un fiksētām kvotām, operatoriem sniegt ekonomisku stimulu samazināt emisijas. Apstrīdētais lēmums būtu likumīgs, ja VSP, kas ir tā priekšmets, neatbilstu minētajiem kritērijiem. Tādējādi minēto kritēriju piemērojamība ir noteicoša kā attiecībā uz apstrīdētā lēmuma, tā arī attiecībā uz VSP likumību.

b) Par Vācijas VSP atbilstību Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērijam

67 Komisija uzskata, ka *ex post* pielāgojums, pat ja tas tiek veikts saskaņā ar iepriekš paredzētiem noteikumiem, nav saderīgs ar 10. kritēriju, to interpretējot Direktīvas 2003/87 9. un 11. panta vispārējā kontekstā. Tā uzskata, ka šādu pielāgojumu vairs nevar veikt pēc tam, kad saskaņā ar minētās direktīvas 11. panta 1. punktu pieņemts sadales lēmums. Tas balstās uz faktu, ka piešķirtās kvotas ir jāizsniedz operatoriem (11. panta 4. punkts) un ka tās var pārskaitīt Kopienas iekšienē (12. panta

1. punkts). Komisija precizē, ka, sākot no brīža, kad ir pieņemts šis sadales lēmums, pilnībā izpaužas Direktīvas 2003/87 vispārējais mērķis: pamatojoties uz iepriekš noteiktām kvotām, sniegt operatoriem ekonomisku stimulu samazināt emisijas.

68 Attiecībā uz prasītājas apgalvoto nepieciešamību izvairīties no ļaunprātīgas izmantošanas un kļūdainām prognozēm, Komisija vispirms norāda, ka vienmēr ir iespējams kļūdaino informāciju izlabot, pirms tiek pieņemts sadales lēmums saskaņā ar Direktīvas 2003/87 11. panta 1. punktu. Tādēļ prasītājas izvēlētajai sistēmai piemīt daži riski un zināma neprecizitātes pakāpe — piemēram, attiecībā uz prognozēm, kuras jāiesniedz jaunajiem operatoriem — kas neattaisno Direktīvas 2003/87 noteikumu neievērošanu. Turklāt, izņemot prasītāju, tikai dažas dalībvalstis uzskata vai sākotnēji uzskatīja, ka no *ex post* pielāgojumiem nevar atteikties. Komisija piebilst, ka katrā gadījumā dalībvalstīs pastāv vispārīgi tiesību noteikumi cīņai ar ļaunprātīgu izmantošanu.

69 Attiecībā uz prasītājas argumentu, ka *ex post* pielāgojumi samazinājumam ļauj līdz minimumam ierobežot siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas un par to, ka tie līdz ar to ir ieguldījums cīņā ar klimata pārmaiņām, Komisija iebilst, ka to var panākt tikai tad, ja pieprasījuma trūkuma dēļ nav izsmelta rezerve un kvotas tiek anulētas. Šādā gadījumā runa būtu tikai par neparedzētu sekundāru efektu, kas izskaidrojams ar mazāku skaitu jauno operatoru, nekā paredzēts. Ja prasītāja būtu vēlējusies sasniegt šo vides mērķi, tai būtu bijis jau sākumā jāparedz mazāks kvotu skaits, lai izvairītos no "pārmērīga piešķīruma", vai vismaz jānosaka nekavējoša *ex post* atņemto kvotu anulācija. No tā Komisija secina, ka *ex post* pielāgojumi no vides aizsardzības viedokļa ir neitrāli, jo kopējais kvotu skaits paliek nemainīgs. Tā uzskata, ka šie pielāgojumi pat varētu mazināt operatoru vēlmi samazināt emisijas, jo tie zaudē iespēju pārdot tirgū kvotas, kuras tie ieguvuši tādu savu ekonomisko lēmumu, kā lēmuma samazināt ražošanu, rezultātā.

70 Komisija uzskata, ka tās nostāja nav pretrunā Regulas Nr. 2216/2004 38. panta 2. punktam, jo šī norma pieļauj tikai korekcijas saskaņā ar VSP paredzēto sadales metodi un šai metodei arī ir jāatbilst Direktīvas 2003/87 III pielikumā uzskaitītajiem kritērijiem. Turklāt šajā noteikumā ietvertā atsauce uz Direktīvas 2003/87 9. panta 3. punktu tikai apstiprina III pielikumā ietverto kritēriju un citu minētās direktīvas normu noteicošo raksturu attiecībā uz VSP atbilstības izvērtēšanu.

71 Komisija piebilst, ka — pretēji prasītājas apgalvotajam — kvotu atsaukšana iekārtas slēgšanas gadījumā nav *ex post* pielāgojuma gadījums, jo kvotas ir piesaistītas iekārtām. Komisija domā, ka iekārtai, kura vairs nepastāv, nav arī vajadzības pēc kvotām. Tādēļ kopš iekārta vairs nepastāv, nepastāv arī mērķis rosināt samazināt emisijas, lai atbrīvotu kvotas, un dalībvalsts var brīvi atsaukt slēgtās iekārtas kvotas, pēc kurām tai vairs nav vajadzības. Līdz ar to šādā gadījumā kvotu atsaukšana nav *ex post* pielāgojums, kas būtu pielīdzināms Vācijas VSP paredzētajiem *ex post* pielāgojumiem.

c) Par Vācijas VSP saderīgumu ar Direktīvas 2003/87 III pielikuma 5. kritēriju

72 Komisija uzskata, ka apstrīdētais lēmums nav apšaubāms arī attiecībā uz 5. kritēriju. Tā norāda, ka iespēja veikt *ex post* pielāgojumus samazinājumam izraisītu neattaisnojamu priviliģētu režīmu saistībā ar jaunajiem operatoriem, jo tie var uzreiz saņemt lielāku skaitu kvotu kā tad, ja tiem šādas iespējas nebūtu, kā rezultātā tas ir neizdevīgi pārējiem operatoriem, kuriem nav iespējas saņemt sākotnējās sadales korekciju. Ņemot vērā nepieciešamību jaunajiem operatoriem pašiem novērtēt paredzamo

jaudas izmantošanas līmeni un ražošanas apjomu, tie ir mazāk ieinteresēti sniegt precīzus aprēķinus un kontroli veiktu tikai tad, ja piešķiramais apjoms būtu nemainīgi noteikts jau pašā sākumā. Pārāk liels sākotnēji piešķirtais apjoms varētu nepamatoti nostādīt jauno operatoru izdevīgākā situācijā, ja izrādītos, ka tas var pārdot vairāk produkcijas pieprasījuma pieauguma dēļ, tajā pat laikā neciešot papildu izdevumus kvotu iegūšanai. Turpretim jau pastāvošas iekārtas operatoram būtu jāpērk papildu kvotas tirgū par katru neparedzēto papildu produkcijas vienību.

73 Komisija piebilst, ka emisijas kvotu tirdzniecības sistēma, kas paredzēta vairākiem gadiem, efektīvi darbotos tikai par pamatu ņemot *ex ante* pārbaudi, kura būtībā ir balstīta uz prognozēm. Izņemot to, ka, ja pastāv iespēja veikt *ex post* pielāgojumus, ieinteresētās personas varētu būt mazāk rūpīgas, izstrādājot VSP, kas ietekmētu sadales lēmuma precizitāti, galīgo sadali — saskaņā ar prasītājas argumentu loģiku — varētu veikt tikai sadales posma beigās, kad pieejami visi dati par faktiskajām emisijām. Turklāt *ex post* pielāgojumu sekas būtu tādas, ka 5. kritērija izpildi varētu nodrošināt tikai *a posteriori*. Komisija tomēr uzskata, ka vispirms ir jāpārbauda iespējamās diskriminācijas pastāvēšana, pamatojoties uz šo kritēriju attiecībā uz atsevišķām iekārtām, tas ir, brīdī, kad ir sagatavots VSP vai ir pieņemts Komisijas lēmums. No tā izriet, ka *ex post* pielāgojumi ir pretrunā kvotu sadales un tirdzniecības sistēmas būtībai un darbībai. Komisija vēl precizē, ka uz prognozēm balstītas sistēmas likumsakarība ir, ka realitātē, kura atklājas vēlāk, prognozes nepiepildās. Vēlāko notikumu attīstība vairs nav pamats apšaubīt sadales lēmumu, kas pieņemts, pamatojoties uz *ex ante* pārbaudi, kuras mērķis ir radīt ekonomisku stimulu emisiju samazināšanai. Kvotu, kuras kļuvušas nevajadzīgas, samazinot realizētās emisijas, tai pat laikā pieļaujot, ka tās var pārdot, atcelšanas pienākums būtu pielīdzināms tam, ka tiek daļēji likvidēts stimuls veikt šādu samazinājumu. Tādējādi kvotu tirdzniecības sistēmas efektivitāte tiktu ievērojami ietekmēta.

74 Šajā sakarā nav atšķirības atkarībā no tā, vai *ex post* pielāgojumi ir piesaistīti emisiju koeficientam vai ražošanas apjomam, jo, kā uzskata Komisija, šo divu rādītāju starpā pastāv pozitīva sakarība — abi ietekmē ekonomisko lēmumu optimizēt no iekārtas

ražošanas gūstamo labumu. Komisija uzskata, ka, saistot *ex post* pielāgojumus ar ražošanas apjomu, ieviešas zināma neskaidrība ekonomiskajos aprēķinos, kuros nosaka, vai ir rentabli samazināt emisijas, līdz rodas ieguvums no efektivitātes, vai arī samazināt ražošanas apjomus, lai varētu pārdot pārpalikušās kvotas. Šāda *ex post* pielāgojumu radīta neskaidrība tieši mudinātu iekārtu operatorus veikt mazākus ieguldījumus ražošanas tehnoloģijā, kā arī atteikties būtiski samazināt ražošanas apjomus. Un tas ir tieši tas, no kā Komisija vēlētos izvairīties. Komisija piebilst, ka šāda ietekme uz operatoru pamudinājumu var pat atstāt negatīvu ietekmi uz vidi, kaut arī prasītājas apgalvotie iespējamie pozitīvie efekti īstenojas tikai īpašos hipotētiskos apstākļos, it īpaši gadījumā, kad jauno operatoru nav pietiekami daudz.

75 Attiecībā uz prasītājas argumentu, ka atsauktās kvotas tiek ieskaitītas rezervē, lai tiktu nodotas jauno operatoru rīcībā, Komisija uzskata, ka, ja prasītāja uzskata par vajadzīgu palielināt rezervi, tai jau sākumā savā VSP ir jāparedz lielāka rezerve. Komisija vēl norāda, ka ar *ex post* pielāgojumu palīdzību iegūto kvotu daudzums ir neskaidrs un tādējādi nenodrošina lielāku tiesisko drošību jaunajiem operatoriem saistībā ar to investīciju lēmumiem. Turklāt fakts, ka VSP un sadales likuma 6. panta 3. punktā ir paredzēta iespēja palielināt rezervi, kad kvotas iepērk privāta organizācija un bez maksas nodod tās iestādēm, kas tās pārvalda, apstiprina to, ka minētās rezerves papildināšana ar *ex post* pielāgojumiem nav nepieciešama. Visbeidzot, Komisija atgādina, ka nav būtiski paredzēt rezervi jaunajiem operatoriem, jo tie nepieciešamās kvotas var iegādāties tirgū (skat. arī Komisijas pamatnostādņu 56. punktu).

76 Visu šo iemeslu dēļ Komisija uzskata, ka apstrīdētais lēmums atbilst Direktīvas 2003/87 III pielikumā uzskaitītajiem kritērijiem un ka pamats, kas saistīts ar minētās direktīvas 9. panta 3. punkta, lasot to kopā ar tās III pielikumu, pārkāpumu, ir jānoraida.

B — *Pirmās instances tiesas vērtējums*

1. Par uzdevumu un kompetenču sadali Komisijas un dalībvalstu starpā un par tiesas kontroles apjomu

77 Vispirms Pirmās instances tiesa atgādina, ka prasītāja uzskata, ka — pretēji Komisijas konstatējumiem apstrīdētajā lēmumā — Vācijas VSP paredzētie *ex post* pielāgojumi nav pretrunā nedz Direktīvas 2003/87 III pielikumā minētajam 5. kritērijam, nedz arī 10. kritērijam. Šajā kontekstā lietas dalībnieku starpā notika diskusijas it īpaši par to, vai šie *ex post* pielāgojumi kaitē kvotu tirdzniecības sistēmas pareizai darbībai, vai nē, un tādēļ, vai minētie pielāgojumi ir saderīgi ar Direktīvas 2003/87 mērķiem un vispārējo sistēmu, kuru kontekstā minētie kritēriji ir izprotami. Šajā sakarā Pirmās instances tiesai ir jāņem vērā robežas, kas šķir, no vienas puses, Komisijas kontroles un lēmumu pieņemšanas pilnvaras, it īpaši pamatojoties uz Direktīvu 2003/87, un, no otras puses, dalībvalsts rīcības brīvību, transponējot šo direktīvu valsts tiesībās saskaņā ar Kopienu tiesību prasībām.

78 Attiecībā uz uzdevumu un kompetenču sadali Komisijas un dalībvalstu starpā, kad runa ir par vides jomas direktīvas transponēšanu, ir jāatgādina EKL 249. panta trešās daļas formulējums, saskaņā ar kuru "direktīvas tām dalībvalstīm, kurām tās adresētas, uzliek saistības attiecībā uz sasniedzamo rezultātu, bet ļauj šo valstu iestādēm noteikt to īstenošanas formas un metodes". No tā izriet, ka, ja attiecīgajā direktīvā nav paredzēta forma un metodes konkrētā rezultāta sasniegšanai, dalībvalstij ir pilnīga brīvība izvēlēties minētā rezultāta sasniegšanai vēlamo formu un metodes. Tomēr, ņemot vērā brīvību, ko dalībvalstīm piešķir EKL 249. panta trešā daļa, dalībvalstīm ir pienākums izvēlēties vispiemērotākās formas un metodes, lai nodrošinātu direktīvu lietderīgo iedarbību (skat. Tiesas 2005. gada 8. septembra spriedumu lietā

C-40/04 *Yonemoto*, Krājums, I-7755. lpp., 58. punkts un tajā minētā judikatūra). No tā arī izriet, ka gadījumā, ja nepastāv Kopienu tiesību norma, kurā skaidri un precīzi noteikta dalībvalstu izmantojamā forma un metodes, tad Komisijai savu kontroles pilnvaru ietvaros saskaņā it īpaši ar EKL 211. un 226. pantu ir pietiekami juridiski pamatoti jāpierāda, ka dalībvalsts izmantotie līdzekļi ir pretrunā Kopienu tiesībām.

79 Šajā ziņā ir jāpiebilst, ka, tikai piemērojot šos principus, var nodrošināt tā subsidiaritātes principa ievērošanu, kurš ir noteikts EKL 5. panta otrajā daļā un kurš ir piemērojams Kopienu iestādēm to likumdošanas funkciju izpildē un ir uzskatāms par ievērotu, pieņemot Direktīvu 2003/87 (minētās direktīvas 30. apsvērums). Saskaņā ar šo principu jomās, kuras nav Kopienas ekskluzīvā kompetencē, Kopiena rīkojas tikai tad, ja un ciktāl dalībvalstis nespēj pilnībā sasniegt paredzētās darbības mērķus un ja paredzētās darbības apjoma vai rezultātu dēļ tos var vieglāk sasniegt Kopiena. Tādējādi vides jomā, kas paredzēta EKL 174.–176. pantā, kurā Kopienas un dalībvalstu kompetences ir sadalītas, pierādīšanas pienākums ir Kopienai, tas ir, šajā gadījumā — Komisijai, ir pienākums pierādīt, kādā apmērā dalībvalsts kompetence un tādējādi tās rīcības brīvība ir ierobežota, ņemot vērā šī sprieduma 78. punktā minētos apstākļus.

80 Runājot konkrētāk par Komisijas kontroles pilnvarām saskaņā ar Direktīvas 2003/87 9. panta 3. punktu, ir jāprecizē, ka, kaut arī dalībvalstij ir noteikta rīcības brīvība šīs direktīvas transponēšanā, tad Komisijai tomēr, no vienas puses, ir tiesības pārbaudīt dalībvalsts pieņemto aktu saderīgumu ar minētās direktīvas III pielikumā ietvertajiem kritērijiem un tās 10. panta noteikumiem un, no otras puses, veicot šo kontroli, tai pašai piemīt rīcības brīvība tiktāl, ciktāl šajā kontrolē ir jāpiemēro sarežģīti ekonomiski un ekoloģiski novērtējumi attiecībā uz vispārīgo mērķi samazināt siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisiju ar ekonomiski efektīvas un darboties spējīgas kvotu tirdzniecības sistēmas palīdzību (Direktīvas 2003/87 1. pants un 5. apsvērums).

81 No tā izriet, ka tiesiskuma kontroles ietvaros šajā sakarā Kopienu tiesa veic pilnu kontroli attiecībā uz to, vai Komisija pareizi piemēro atbilstošās tiesību normas, un to piemērojamība ir jānosaka saskaņā ar judikatūrā atzītajām interpretācijas metodēm. Tomēr Pirmās instances tiesa nevar aizstāt Komisiju, jo tai šajā kontekstā ir jāveic sarežģīti ekonomiski un ekoloģiski novērtējumi. Tādēļ Pirmās instances tiesai ir jāaprobežojas ar pārbaudi, vai attiecīgajā pasākumā nav acīmredzamu kļūdu vai pilnvaru nepareizas izmantošanas, vai kompetentā iestāde nav acīmredzami pārkāpusi savas rīcības brīvības robežas un ir pilnībā ievērotas procesuālās garantijas, kurām šajā kontekstā ir īpaši būtiska nozīme (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 2002. gada 11. septembra spriedumus lietā T-13/99 *Pfizer Animal Health*/Padome, *Recueil*, II-3305. lpp., 166. un 171. punkts, un lietā T-70/99 *Alpharma*/Padome, *Recueil*, II-3495. lpp., 177. un 182. punkts, un 2003. gada 21. oktobra spriedumu lietā T-392/02 *Solvay Pharmaceuticals*/Padome, *Recueil*, II-4555. lpp., 126. punkts).

82 Izskatāmajā lietā runājot par apstrīdēto *ex post* pielāgojumu kontroli attiecībā uz to saderīgumu īpaši ar Direktīvas 2003/87 III pielikuma 5. un 10. kritēriju, ko Komisija veic saskaņā ar minētās direktīvas 9. panta 3. punktu, ir jāuzsver, ka šī kontroles veikšana, pirmkārt, ir atkarīga no atbilstošo tiesību normu piemērojamības noteikšanas un tikai, otrkārt, tai ir nepieciešami sarežģīti ekonomiski un ekoloģiski izvērtējumi, it īpaši, ja runa ir par minēto pielāgojumu praktisko seku uz kvotu tirdzniecības sistēmas darbību izvērtējumu. Tādēļ vispirms ir jāpārbauda, vai, veicot šo kontroli, Komisija ir ievērojusi atbilstošo tiesību normu robežas, kādas tās ir noteiktas Pirmās instances tiesas interpretācijā, lai noteiktu, vai apstrīdētajā lēmumā ir pieļauta tiesību kļūda. Tikai pēc tam, ja izrādās, ka Komisija atbilstošās tiesību normas ir piemērojusi pareizi vai ka tā ir sniegusi pierādījumus, kas tai bija jāsniedz saskaņā ar iepriekš 78. un 79. punktā precizētajiem noteikumiem par pierādīšanas pienākumu, rodas jautājums par to, vai tās vērtējums no faktiskā un ekonomiskā aspekta ir ticams vai arī tajā ir pieļauta acīmredzama kļūda.

83 Šajā sakarā ir jāprecizē, ka lietas dalībnieki nav apstrīdējuši, ka apstrīdēto *ex post* pielāgojumu pieņemamības jautājums Direktīvā 2003/87 nav tieši reglamentēts.

Šādos apstākļos ir jāpieņem, ka minētie pielāgojumi ietilpst dalībvalstu rīcības brīvībā attiecībā uz minētās direktīvas transponēšanas formu un metodēm un tādēļ Komisijai ir pienākums pierādīt, ka šie pielāgojumi var apdraudēt direktīvas normu lietderīgo iedarbību.

84 Pirmās instances tiesa uzskata par piemērotu sākt ar apstrīdētā lēmuma tiesiskuma pārbaudi, ciktāl tas attiecas uz dažu *ex post* pielāgojumu pieļaujamību saskaņā ar Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritēriju, jo šī kritērija piemērojamība, kā to interpretējusi Komisija, ir neapšaubāmi saistīta ar jautājumu par minēto pielāgojumu saderību ar minētajā direktīvā paredzētās kvotu tirdzniecības sistēmas mērķiem un vispārējo sistēmu.

2. Par apstrīdētā lēmuma tiesiskumu saskaņā ar Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritēriju

a) Par apstrīdētajiem *ex post* pielāgojumiem

85 Vispirms ir jāatgādina, kādi tad ir apstrīdētie *ex post* pielāgojumi, kurus Komisija uzskata par pretējiem Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērijam.

86 Šajā sakarā ir jānorāda, ka iesākumā šķiet, ka Komisija apstrīdētā lēmuma 1. pantā konstatē, ka ar Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritēriju ir pretrunā visi šajā pantā uzskaitītie *ex post* pielāgojumi. Tomēr no apstrīdētā lēmuma 4.–6. apsvēruma, ar kuriem kopā ir jālasa arī rezolutīvā daļa (šajā sakarā skat. Tiesas 2005. gada 12. maija

spriedumu lietā C-415/03 Komisija/Grieķija, Krājums, I-3875. lpp., 41. punkts, un Pirmās instances tiesas 2005. gada 18. janvāra spriedumu lietā T-93/02 *Confédération nationale du Crédit mutuel*/Komisija, Krājums, II-143. lpp., 74. punkts), izriet, ka šis vērtējums neattiecas uz *ex post* pielāgojumiem jaunajiem operatoriem, kuri paredzēti minētā lēmuma 1. panta a) punktā, jo Komisija uzskata, ka tie ir pretēji tikai 5. kritērijam. Tādēļ, kā to tiesas sēdē apstiprināja Komisija (tiesas sēdes protokols, 2. lpp.), apstrīdētā lēmuma 1. panta sākums ir šāds:

"Ar Direktīvas 2003/87 III pielikuma 5. un[/vai] 10. kritēriju nav saderīgi šādi Vācijas [VSP] elementi [..]."

87 Apstrīdētā lēmuma 1. panta b) punktā un 5. apsvērumā Komisija konstatē ar pārskaitīšanas noteikumu saistīto *ex post* pielāgojumu prettiesiskumu. Kaut arī Komisija neapstrīd pārskaitīšanas noteikumu kā tādu, ciktāl ar to jaunas iekārtas operatoram tiek ļauts pārņemt kvotas no iekārtas, kuru tas pārvaldījis iepriekš, bet kura tagad ir slēgta (skat. it īpaši Komisijas 2004. gada 7. jūlija paziņojumu, 3.3. punkts), tad tā tomēr nepiekrīt tam, ka šie pielāgojumi ir likumīgi, ja jaunās iekārtas ražošanas jauda ir mazāka nekā slēgtās iekārtas jauda.

88 Pirmajā apstrīdētā lēmuma 1. panta c) punktā minētajā tēzē, kā arī tā 6. apsvērumā Komisija turklāt konstatē *ex post* pielāgojumu, kas saistīti ar iekārtas ražošanas jaudas izmantošanas samazināšanos, kas nonākusi pretrunā operatora sniegtajām prognozēm, prettiesiskumu. Saskaņā ar Komisijas 2004. gada 7. jūlija paziņojumā sniegtajiem papildu paskaidrojumiem (8. lpp., priekšpēdējā daļa) šāds prettiesiskums ietekmē tikai *ex post* pielāgojumus, kas piemērojami iekārtām, kuras darbību uzsākušas pēc 2003. gada 1. janvāra, un nevis jaunajiem operatoriem piemērojamos. Atbildot uz Pirmās instances tiesas rakstveidā uzdoto jautājumu, Komisija šo

interpretāciju apstiprināja, tomēr precizējot, ka Komisijas 2004. gada 7. jūlija paziņojumā bija ieviesusies kļūda, šo *ex post* pielāgojumu prettiesiskumu attiecinot tikai uz iekārtām, kuras darbību uzsākušas pēc 2003. gada 1. janvāra, un ka apstrīdētajā lēmumā ir paredzēti arī pielāgojumi, kas piemērojami iekārtām, kuras darbību uzsākušas pirms šī datuma.

89 Komisija turklāt apstrīdētā lēmuma 1. panta c) punktā ietvertajā tēzē un 6. apsvērumā, kuros tiesas sēdes laikā izdarīti kļūdas labojumi (skat. šī sprieduma 40. punktu), konstatē, ka *ex post* pielāgojumi samazinājumam, kas paredzēti gadījumā, kad iekārtas emisijas gadā ir mazākas par 60 % salīdzinājumā ar iepriekšējo atsauces periodu (slēgšana *de facto*), ir prettiesiski.

90 Pēdējā tēzē, kas ietverta apstrīdētā lēmuma 1. panta c) punktā un 6. apsvērumā, Komisija konstatē arī koģenerācijas iekārtām īpaši piešķirto kvotu *ex post* pielāgojumu gadījumā, kad saražotās elektroenerģijas apjoms ir zemāks par atsauces periodā saražoto, prettiesiskumu.

91 No apstrīdētā lēmuma 4. un 5. apsvēruma, kā arī no Komisijas 2004. gada 7. jūlija paziņojuma (skat. šī sprieduma 41. punktu) 3.2. punkta pirmās daļas vispārīgā veidā izriet, ka Komisija uzskata, ka VSP katrai iekārtai piešķiramo kvotu skaits ir jānosaka iepriekš attiecībā uz pirmo sadales posmu un nekādā gadījumā to vairs nedrīkst grozīt pēc tam, kad dalībvalsts ir pieņēmusi lēmumu saskaņā ar Direktīvas 2003/87 11. panta 1. punktu. Turpretim prasītāja apgalvo, ka minētās direktīvas III pielikuma 10. kritērijā ir ietverts tikai formāls nosacījums par to, ka VSP ir jāpievieno iekārtu saraksts kopā ar kvotu daudzumiem, ko dalībvalsts paredzējusi piešķirt, un ka individuāli piešķirto kvotu daudzums var mainīties vēlāk, kad tiek īstenots sadales lēmums, kas pieņemts, pamatojoties uz Direktīvas 2003/87 11. panta 1. punktu.

92 Lai izvērtētu lietas dalībnieku izvirzīto argumentu pamatotību, Pirmās instances tiesa uzskata, ka ir nepieciešams veikt Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērija piemērojamības gramatisko, vēsturisko, sistēmisko un teleoloģisko interpretāciju (attiecībā uz metodoloģiju skat. Pirmās instances tiesas 2002. gada 20. novembra spriedumu lietā T-251/00 *Lagardère* un *Canal*+/Komisija, *Recueil*, II-4825. lpp., 72. un turpmākie punkti, un 2005. gada 6. oktobra spriedumu apvienotajās lietās T-22/02 un T-23/02 *Sumitomo Chemical* un *Sumika Fine Chemicals*/Komisija, Krājums, II-4065. lpp., 41. un turpmākie punkti).

b) Par Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērija gramatisko interpretāciju

93 Vispirms, pielietojot Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērija gramatisko interpretāciju, ir jānosaka, vai tas ir pretrunā Vācijas VSP paredzētajiem *ex post* pielāgojumu pasākumiem.

94 Šajā sakarā Pirmās instances tiesa atgādina, ka Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērijā ir noteikts, ka "[l]e [PNA] contient la liste des installations couvertes par la présente directive avec pour chacune d'elles les quotas que l'on souhaite lui allouer" ["Plāns satur iekārtu uzskaitījumu, uz kurām attiecas šī direktīva, līdz ar katrai iekārtai paredzēto kvotu daudzumu"]. Tādējādi no teksta, kādā šis kritērijs formulēts, izriet, no vienas puses, ka VSP ir jāiekļauj Direktīvas 2003/87 piemērošanas jomā ietilpstošo iekārtu saraksts un, no otras puses, ka šajā sarakstā ir jānorāda katrai iekārtai "que l'on souhaite […] allouer" ["paredzēto"] kvotu daudzums. Tādējādi īpaši ir jāpievērš uzmanība frāzei "que l'on souhaite […] allouer".

95 Veicot gramatisko interpretāciju, ir jāņem vērā, ka Kopienu tiesību akti ir sagatavoti vairākās valodās un dažādas valodu redakcijas ir vienādi autentiskas; lai interpretētu Kopienu tiesību normu, ir nepieciešams salīdzināt valodu redakcijas (Tiesas 1982. gada 6. oktobra spriedums lietā 283/81 *Cilfit*, *Recueil*, 3415. lpp., 18. punkts). Franču valodas frāze "que l'on souhaite […] allouer" ir atveidota arī

spāņu un portugāļu valodu redakcijās, proti, attiecīgi "que se prevé asignar" un "que se pretende de atribuir", un visas šīs versijas izsaka to pašu subjektīvo raksturu, kas paredz noteiktu autonomas brīvprātības līmeni, piešķirot individuāli emisijas kvotas dažādām iekārtām. Šis raksturs tiek mīkstināts un ir tikai vienkāršs nodoms angļu (*intended to be allocated*), dāņu (*hensigten*), somu (*aiotaan myöntää*) un zviedru (*som avses*) valodu redakcijās, kurās šī frāze ir tikusi atveidota mazliet savādāk, proti, paužot, "ko dalībvalstij ir nodoms piešķirt". Turpretim vācu (*zugeteilt werden sollen*) un holandiešu (*bestemd om te worden toegewezen*) valodu redakcijas, kuras nozīmē "paredzētas piešķiršanai", emisiju kvotu individuālai piešķiršanai dažādām iekārtām piešķir neitrālāku un objektīvāku raksturu. Šis neitrālais un objektīvais raksturs mazliet vairāk tiek uzsvērts grieķu (*pou prokeitai na diatethoun*) un itāļu (*saranno assegnate*) valodās, kurās emisiju kvotu individuālā piešķiršana tiek attēlota vienkārši kā nākotnē veicama darbība ("tiks piešķirtas").

96 Ņemot vērā iepriekš minēto, pastāv būtiskas nianses Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērija valodu redakciju starpā, no kurām katra ir autentiska, un tās saskaņā ar izmantotajiem terminiem emisijas kvotu individuālai piešķiršanai piešķir drīzāk subjektīvu, uz nodoma īstenošanu vērstu raksturu, vai, tieši pretēji, vairāk vai mazāk objektīvu un neitrālu raksturu. Tādēļ šīs valodu redakcijas, kopā ņemot, nevar apstiprināt nedz Komisijas viedokli, saskaņā ar kuru VSP un sadales lēmumā ir jābūt norādītam galīgajam katrai no uzskaitītajām iekārtām piešķiramo kvotu skaitam, nedz arī prasītājas viedokli, kurš būtībā norāda uz dalībvalsts plašo rīcības brīvību šajā sakarā. Tomēr iepriekš minētie formulējumi neizslēdz faktu, ka Kopienu likumdevējs ir vēlējies dalībvalstij rezervēt noteiktu elastības līmeni, proti, noteiktu rīcības brīvību, sniedzot tai iespēju vēlākā Direktīvas 2003/87 īstenošanas posmā izmainīt VSP pievienotajā sarakstā uzskaitītajām iekārtām piešķiramo kvotu daudzumu.

97 Tādēļ šī gramatiskā interpretācija un dažādo Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērija valodu redakciju salīdzinājums ir jāpapildina ar vēsturisko interpretāciju.

c) Par Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērija vēsturisko interpretāciju

98 Izsekojot līdzi likumdošanas procesam, kura rezultātā tika pieņemta Direktīva 2003/87, Pirmās instances tiesa konstatē, ka Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērijs šīs direktīvas projektā parādījās tikai salīdzinoši vēlā stadijā, proti, Padomes 2003. gada 18. marta Kopējās nostājas (EK) Nr. 28/2003 par [minētās] direktīvas pieņemšanu (OV C 125 E, 72. lpp.) ietvaros. Kā to norāda arī prasītāja, šis kritērijs bija ietverts pēc grozījumiem direktīvas projektā, kurus 2002. gada 13. septembrī izvirzīja Eiropas Parlamenta Vides, sabiedrības veselības un patērētāju aizsardzības politikas komisija un kuru pamatā bija fakts, ka "ir būtiski, lai būtu dati, kas atspoguļo un kvantificē emisiju atļauju tirdzniecībā pastāvošo situāciju" (sesijas dokuments A5-0303/2002, I, 48. lpp., grozījums Nr. 73).

99 Līdz ar to vēsturiskā interpretācija nesniedz papildu elementus, kuri varētu grozīt iepriekš 96. punktā pausto secinājumu.

100 Tādēļ ir jāveic Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērija sistēmiskā interpretācija.

d) Par Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērija sistēmisko interpretāciju

Par atbilstošajām Direktīvas 2003/87 un Regulas Nr. 2216/2004 normām

i) par Direktīvas 2003/87 9. un 11. pantu

101 Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērija sistēmiskās interpretācijas ietvaros vispirms ir jāatsaucas uz Direktīvas 2003/87 9. panta 1. punktu, kas ir dalībvalstu VSP sastādīšanas juridiskais pamats. Šajā normā it īpaši ir paredzēts, ka "katra dalībvalsts izstrādā [VSP], ar kuru nosaka kopējo kvotu daudzumu, ko valsts nodomājusi piešķirt uz šo periodu, un ierosināto to sadales kārtību", un ka "[VSP] pamatā ir jābūt objektīviem un pārredzamiem kritērijiem, arī tiem, kas minēti III pielikumā, pienācīgi ņemot vērā sabiedrības atsauksmes".

102 Šajā sakarā Pirmās instances tiesa konstatē, ka attiecībā uz dalībvalsts VSP paredzētās kvotu sadales iespējamo galīgo vai, tieši pretēji, tikai provizorisko raksturu, Direktīvas 2003/87 9. panta 1. punktā izmantotā frāze ("nodomājusi piešķirt") katrā no iepriekš 95. punktā analizētajām valodu redakcijām būtībā atbilst Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērijā izmantotajai frāzei ("paredzēto"). Tādēļ šie formulējumi obligāti nenosaka, ka ir jāpastāv plašai dalībvalsts rīcības brīvībai attiecībā uz transponēšanu. Tos var arī saprast kā sekas tam, ka VSP ir piemērojama Komisijas kontrole saskaņā ar Direktīvas 2003/87 9. panta 3. punktu un ka tādējādi jebkāda kvotu piešķiršana VSP pievienotajā sarakstā iekļautajām iekārtām — un tādējādi dalībvalsts "nodomātā" — ir tikai provizoriska, līdz Komisija to apstiprina vai noraida, pieprasot veikt izmaiņas.

103 Pēc šī ir jāatgādina Direktīvas 2003/87 9. panta 3. punkts, saskaņā ar ko "Komisija var noraidīt [VSP] vai kādu tā daļu sakarā ar tā neatbilstību III pielikumā vai 10. pantā minētajiem kritērijiem" un "dalībvalsts pieņem lēmumu saskaņā ar 11. panta 1. punktu tikai tad, ja Komisija piedāvātos grozījumus ir akceptējusi". Turklāt ir jāatgādina arī Direktīvas 2003/87 11. panta 1. punkta formulējums, saskaņā ar ko "[..] katra dalībvalsts nolemj kopējo kvotu daudzumu, ko tā piešķirs [..] un šo kvotu sadali katras iekārtas operatoram". Šajā normā arī ir precizēts, ka dalībvalstij "šis lēmums ir jāpieņem [..], pamatojoties uz emisijas kvotu [VSP], [..] pienācīgi ņemot vērā sabiedrības atsauksmes".

104 Šajā kontekstā Pirmās instances tiesa uzskata, ka ir noderīgi atgādināt Direktīvas 2003/87 9. panta 1. un 3. punktā, lasot to kopā ar 11. panta 1. punktu, aprakstītās procedūras dažādos etapus. 9. panta 3. punktā ir paredzēti trīs etapi, proti, paziņošana, VSP izstrādes pabeigšana un dalībvalsts sadales lēmuma pieņemšana. Turklāt tajā ir paredzēti vismaz divi gadījumi attiecībā uz Komisijas kontroli un VSP noraidīšanu. Pirmais būtiskais etaps sastāv no dalībvalsts sākotnējā VSP paziņošanas saskaņā ar šīs normas 1. punktu un VSP pārbaudi, ko veic Komisija. Šim pirmajam etapam atbilstošā gadījumā pievienojas otrais etaps. Tas notiek, ja VSP tiek veiktas izmaiņas vai nu pēc Komisijas pieprasījuma, vai arī pēc dalībvalsts iniciatīvas, un Komisija šīs izmaiņas apstiprina vai arī nē. Tikai tad, kad pirmais un, iespējams, arī otrais etaps ir noslēdzies, dalībvalstij trešā etapa ietvaros un pamatojoties uz savu VSP ir tiesības pieņemt kvotu sadales lēmumu saskaņā ar Direktīvas 2003/87 11. panta 1. punktu (Pirmās instances tiesas 2005. gada 23. novembra spriedums lietā T-178/05 Apvienotā Karaliste/Komisija, Krājums, II-4807. lpp., 56. punkts). Turklāt no minētās direktīvas 9. panta 1. punkta un 11. panta 1. punkta izriet dalībvalsts pienākums "pienācīgi ņem[t] vērā sabiedrības atsauksmes" gan pašā VSP, tas ir — pēc pirmajām konsultācijām ar sabiedrību, tā arī sadales lēmumā, kas pieņemts pēc otrās konsultēšanās ar sabiedrību. Šajā sakarā Direktīvas 2003/87 III pielikuma

9. kritērijā ir precizēts, ka "[VSP] ietver noteikumus attiecībā uz komentāriem, ko izsaka sabiedrība, un informāciju par kārtību, kā reaģēt uz šiem komentāriem, pirms pieņem lēmumu par kvotu sadali".

105 Ņemot vērā iepriekš minēto, Pirmās instances tiesa atgādina, ka, pirmkārt, uz dalībvalsts sadales lēmumu, kas paredzēts Direktīvas 2003/87 11. panta 1. punktā, minētās direktīvas ietvaros nav attiecināma īpaša Komisijas kontrole, kā tas ir šīs direktīvas 9. pantā paredzētās kontroles attiecībā uz VSP gadījumā. Tomēr tas, ka Direktīvas 2003/87 11. panta 1. punktā dalībvalstij ir paredzēts pienākums savu sadales lēmumu balstīt uz VSP, kuru saskaņā ar minētās direktīvas 9. pantu ir pārbaudījusi Komisija un kurā, iespējams, pēc tās pieprasījuma ir veiktas izmaiņas, noteikti nenozīmē, ka nav iespējamas vēlākas izmaiņas individuālajā kvotu sadalē. Saskaņā ar Direktīvas 2003/87 11. panta 1. punkta otrā teikuma beigām, lasot to kopā ar tās III pielikuma 9. kritēriju, sadales lēmuma saturs ir atkarīgs arī no otrās konsultēšanās ar sabiedrību. Šī otrā konsultēšanās ar sabiedrību notiek tikai pēc tam, kad Komisija pārbaudījusi paziņoto VSP, un tai ir jābūt piemērotai, lai pēc tās varētu veikt grozījumus sadalē, ko dalībvalsts nodomājusi pieņemt ar sadales lēmumu, pretējā gadījumā riskējot šo konsultēšanos padarīt bezjēdzīgu un sabiedrības apsvērumus — vienīgi teorētiskus (iepriekš 104. punktā minētais spriedums lietā Apvienotā Karaliste/Komisija, 57. punkts). No tā izriet, ka, kaut arī principā jebkādas izmaiņas VSP pamatos pēc Direktīvas 2003/87 9. panta 3. punktā paredzētās pārbaudes procedūras pabeigšanas var padarīt neiedarbīgu ar to iedibinātās preventīvās kontroles sistēmu, tad VSP paredzētās individuālās sadales vispārīga grozīšana apdraudētu Direktīvas 2003/87 11. panta 1. punkta otrā teikuma beigās, lasot to kopā ar tās III pielikuma 9. kritēriju, paredzētās otrās konsultēšanās ar sabiedrību lietderīgo iedarbību (šajā sakarā skat. iepriekš 104. punktā minēto spriedumu lietā Apvienotā Karaliste/Komisija, 58. punkts). Ir arī jāpiebilst, — kā tas izriet arī no pamatnostādņu 93., 95. un 96. punkta — ka šķiet, ka Komisija pati vadās pēc principa, saskaņā ar kuru, ņemot vērā, ka sabiedrības dalībai ir obligāts raksturs, iespējamie grozījumi, kurus izrādās nepieciešams veikt pēc otrās konsultēšanās ar sabiedrību, ir jāiestrādā sadales lēmumā, ar nosacījumu, ka dalībvalsts par to informē Komisiju, pirms tiek pieņemts minētais lēmums.

106 Otrkārt, ir jāatgādina, ka atbilstošajā rindkopā ("katra dalībvalsts nolemj kopējo kvotu daudzumu, ko tā piešķirs [..], un šo kvotu sadali katras iekārtas operatoram") Direktīvas 2003/87 11. panta 1. punkts ir formulēts diezgan brīvi un uz nākotni vērsti un ka ar šo noteikumu nav skaidri aizliegts vēlāk grozīt individuāli saskaņā ar VSP pievienoto sarakstu un sadales lēmumu piešķirto kvotu skaitu. Tāpat arī minētās direktīvas 9. panta 1. punktā, kurā ir paredzēti VSP tiesiskuma nosacījumi, nav atsauces tikai uz Direktīvas 2003/87 III pielikuma kritērijiem vien, bet gan norāde, ka VSP var balstīt arī uz citiem sadales kritērijiem, ja vien tie ir "objektīvi un pārskatāmi". No tā izriet, ka, pirmkārt, tā kā 11. panta 1. punktā nav skaidri izteikta aizlieguma veikt vēlākus grozījumus individuālajā kvotu sadalē, tad VSP un sadales lēmumā var paredzēt šādu grozījumu iespējamību, ar nosacījumu, ka to veikšanas kritēriji ir noteikti objektīvi un pārskatāmi. Otrkārt, no tā izriet, ka, tā kā šo papildu kritēriju nav Direktīvas 2003/87 III pielikumā uzskaitīto starpā, tad Komisijas šīs direktīvas 9. panta 3. punktā paredzētās kontroles pilnvaras noteikti ir ierobežotas ar jautājumu, vai šie papildu kritēriji — kurus dalībvalsts ieviesusi, izmantojot savu rīcības brīvību šīs direktīvas transponēšanai, — atbilst objektivitātes un pārskatāmības prasībām. Ir jāpiebilst, ka iespējami vēlāki individuāli piešķirto kvotu grozījumi, kas notiek pēc sadales lēmuma pieņemšanas Direktīvas 2003/87 11. panta 1. punkta izpratnē, nenozīmē, ka Komisijai vairs nav nekādu kontroles iespēju, jo tā veic pastāvīgu uzraudzību, pamatojoties ar Regulā Nr. 2216/2004 paredzētajiem vadības un pārbaudes instrumentiem, kā arī tai ir vispārīga uzraudzības kompetence saskaņā ar EKL 211. un 226. pantu, no kā izriet, ka tā var rīkoties jebkurā brīdī, kad pārkāptas Kopienu tiesības.

ii) Par Direktīvas 2003/87 29. pantu

107 Saskaņā ar Direktīvas 2003/87 29. pantu izņēmuma kārtā un atkāpjoties no paredzētā kopējā kvotu daudzuma, vēlāk var palielināt individuāli piešķiramo kvotu skaitu. Tas

apstiprina ideju, ka dalībvalstij principā nav tiesību piešķirt papildu kvotas. Tomēr šajā direktīvā nav neviena tieša noteikuma, ar ko būtu ierobežota dalībvalsts rīcības brīvība kvotu individuālajā piešķiršanā, ja tas nenoved pie šāda palielinājuma, bet tikai tiek veiktas vēlākas korekcijas sakarā ar samazinājumu. Faktiski pēdējā minētajā gadījumā nepastāv risks, ka piešķīrums varētu pārsniegt kopējo VSP paredzēto kvotu skaitu, kas būtu pretrunā dalībvalsts pienākumam samazināt emisijas. Šajā sakarā ir arī jānorāda, ka, atbildot uz Komisijas administratīvajā procedūrā uzdotajiem jautājumiem, prasītāja norādīja, ka, pretēji tam, kas izriet no sākotnēji paziņotā VSP, sadales lēmumā, kas pieņemts, pamatojoties uz Direktīvas 2003/87 11. panta 1. punktu, nebija ietverti *ex post* pielāgojumi samazinājumam un arī individuālo piešķīrumu palielināšanas pasākumi (skat. šī sprieduma 34. punktu).

iii) Par Regulas Nr. 2216/2004 38. panta 2. punktu

108 Kā norāda Komisija, Regulas Nr. 2216/2004 38. panta 2. punkts ir tikai procesuāls tehniska rakstura noteikums, kura mērķis ir līdzsvarotas un drošas reģistru sistēmas laba pārvaldība un centralizēta vadība Eiropas līmenī, kurā ietvertas it īpaši VSP tabulas ar dažādiem VSP datiem, kādus tos paziņojušas dalībvalstis. Ar šo normu ir paredzēti nosacījumi, saskaņā ar kuriem var paziņot un veikt korekcijas VSP tabulā, bet šīs korekcijas tomēr ir jāveic, ievērojot Direktīvas 2003/87 9. panta 3. punktā paredzēto paziņošanas procedūru un Komisijas kontroli. No tā izriet, ka šīs grozīšanas iespējas nekādā veidā neapdraud attiecīgo korekciju tiesiskumu vai pamatotību un ka tās katrā ziņā nevar mainīt dažādo attiecīgo Direktīvas 2003/87 normu piemērojamību. Turpretim Regulas Nr. 2216/2004 38. panta 2. punkta otrais teikums, saskaņā ar ko "šī korekcija ir veicama saskaņā ar [VSP] paredzētajām metodēm", vismaz netieši apstiprina iespēju veikt vēlāku piešķirto kvotu daudzuma korekciju, pieņemot, ka VSP kā tādā ir skaidri paredzēta šādai korekcijai izmantojamā metode.

Faktiski minētajā normā ir paredzēts, ka dalībvalsts VSP var ietvert korekcijas mehānismus, ar nosacījumu, ka tie ir objektīvi un pārskatāmi Direktīvas 2003/87 9. panta 1. punkta izpratnē.

Par Komisijas pamatnostādņu piemērojamību

i) Par Komisijas pamatnostādņu pašierobežojošo raksturu

109 Tā kā Komisijas pamatnostādnes var tikt uzskatītas par atbilstošo tiesību normu sastāvdaļu, ir jāizvērtē to piemērojamība un jāizanalizē atbilstošās normas Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērija interpretācijai.

110 Šajā sakarā attiecībā uz šo pamatnostādņu tiesisko dabu ir jāatgādina, ka, kaut arī tās ir pamatotas uz Direktīvas 2003/87 9. panta 1. punkta pirmās daļas pēdējā teikumā paredzētu tiesisko pamatu, saskaņā ar ko "Komisijai [..] jāizstrādā III pielikumā minēto kritēriju īstenošanas pamatnostādnes", minētās pamatnostādnes neatbilst nevienam no Kopienu tiesību atvasinātajiem aktiem, kas paredzēti EKL 249. pantā (skat. pēc analoģijas Tiesas 2000. gada 6. aprīļa spriedumu lietā C-443/97 Spānija/Komisija, *Recueil*, I-2415. lpp., 28. un turpmākie punkti, un iepriekš 81. punktā minētos spriedumus lietā *Pfizer Animal Health*/Padome, 119. punkts, un lietā *Alpharma*/Padome, 140. punkts). No tā tomēr izriet Komisijas pilnvaras izstrādāt un šādu pamatnostādņu formā iepriekš pasludināt savu izpratni par minētās direktīvas III pielikumā ietverto kritēriju saturu un piemērojamību, kā arī veidu, kādā tā, pamatojoties uz Direktīvas 2003/87 9. panta 3. punktu, ir nolēmusi veikt kontroli pār

dalībvalsts veikto transponēšanas pasākumu atbilstīgumu minētajiem kritērijiem. Tādējādi pamatnostādnes ietilpst tādu normu kategorijā, kurām pašām par sevi principā nav pastāvīga saistoša efekta attiecībā pret trešām personām un kuras Komisija plaši izmanto savā administratīvajā praksē, lai strukturētu un padarītu pārskatāmāku savu rīcības brīvību un uzraudzības funkciju veikšanu.

111 Šajā sakarā ir jāatgādina pastāvīgā judikatūra, saskaņā ar kuru, pieņemot šādas administratīvas rīcības normas ar ārēju iedarbību un to pasludināšanas brīdī paziņojot, ka turpmāk šīs normas tiks piemērotas gadījumiem, ar kuriem tās saistītas, attiecīgā iestāde pati ierobežo savas rīcības brīvības iespējas un nevar atteikties no šīm normām, nevēlēdamās, lai attiecīgā gadījumā to sodītu par tādu vispārējo tiesību principu pārkāpumu kā vienlīdzīgas attieksmes, tiesiskās drošības vai tiesiskās paļāvības aizsardzības princips. Tādējādi nevar noliegt, ka, ievērojot zināmus nosacījumus un ņemot vērā šo normu saturu, šādām vispārpiemērojamām uzvedības normām var būt tiesiskas sekas un ka it īpaši administrācija no tā nevar atkāpties individuālā gadījumā, nesniedzot pamatojumu, kas ir saderīgs ar vienlīdzīgas attieksmes principu (attiecībā uz Komisijas pamatnostādnēm naudas sodu aprēķināšanai konkurences jomā skat. Tiesas 2005. gada 28. jūnija spriedumu apvienotajās lietās C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P, C-208/02 P un C-213/02 P *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, Krājums, I-5425. lpp., 209.–211. punkts; attiecībā uz Komisijas pamatnostādnēm par valsts atbalstiem skat. arī Pirmās instances tiesas 1998. gada 30. aprīļa spriedumu lietā T-16/96 *Cityflyer Express*/Komisija, *Recueil*, II-757. lpp., 57. punkts), ar nosacījumu, ka šāda pieeja nav pretrunā citiem, pēc ranga augstākiem Kopienu tiesību aktiem. Konkrētāk, lauksaimniecības, veselības un vides jomā Pirmās instances tiesa ir atzinusi, ka Kopienu iestādes ar EKL 249. pantā neparedzētiem aktiem var noteikt sev norādes savas rīcības brīvības izmantošanai, it īpaši, izmantojot paziņojumus, ciktāl šajos aktos ir ietverti informatīvi noteikumi par pieeju, kas jāizmanto šīm Kopienu iestādēm, un nav izdarītas atkāpes no Līguma normām (skat. iepriekš 81. punktā minētos spriedumus lietā *Pfizer Animal Health*/Padome, 119. punkts, un *Alpharma*/Padome, 140. punkts un tajā minētā judikatūra).

112 No tā izriet, ka Direktīvas 2003/87 9. pantā paredzēto kontroles pilnvaru izpildes ietvaros Komisija, pieņemot pamatnostādnes, ir noteikusi pati sev ierobežojumus tādējādi, ka, attiecīgā gadījumā nepārkāpjot tādus Kopienu tiesību vispārējos principus kā vienlīdzīgas attieksmes princips, tiesiskās paļāvības princips un tiesiskās drošības princips, tā no tām nevar atkāpties. Līdz ar to ir iespējams, ka Komisija, ieviešot savām pamatnostādnēm pretējus pasākumus, var sagaidīt iebildumus par šo pamatnostādņu neievērošanu, it īpaši no dalībvalstīm, kuras ir to adresātes.

ii) Par Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērija interpretāciju, ņemot vērā Komisijas pamatnostādnes

113 Attiecībā uz Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritēriju Pirmās instances tiesa atgādina, ka Komisija savu pamatnostādņu 97.–100. punktā ir paredzējusi šādi:

"97. Šis kritērijs paredz, ka [VSP] ir pārskatāms. Tas nozīmē, ka katrai iekārtai piešķirto kvotu daudzums ir norādīts — un tādējādi zināms sabiedrībai — kad [VSP] tiek paziņots Komisijai un pārējām dalībvalstīm.

[..]

98. Šis kritērijs ir izpildīts, ja dalībvalsts ir ievērojusi pienākumu sagatavot visu Direktīvas [2003/87] piemērošanas jomā ietilpstošo iekārtu sarakstu [..]

[..]

100. Dalībvalstij ir jānorāda kopējais kvotu daudzums, ko tā plāno piešķirt katrai iekārtai un jānorāda katru gadu katrai iekārtai piešķirto kvotu daudzums saskaņā ar Direktīvas [2003/87] 11. panta 4. punktu. [..]"

114 Pirmās instances tiesa uzskata, ka pamatnostādņu 97. punktā Komisija atspoguļo to pašu *ratio legis* kā tas, kas ir bāze parlamentārās komisijas, kura iesniedza priekšlikumu iekļaut Direktīvā 2003/87 10. kritēriju, pamatojumam (skat. iepriekš 98. punktu). Šī pamatojuma mērķis būtībā ir nodrošināt sabiedrībai un iestādēm, kuras veic kvotu tirdzniecības sistēmas pārvaldīšanu, pārskatāmību VSP attiecībā uz katrai iekārtai piešķirto kvotu daudzumu. Tāpat arī šo pamatnostādņu 98. punktā izmantotā frāze "šis kritērijs ir [..] izpildīts" norāda, ka Komisija pati ir vēlējusies izteikt, ka Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērijā ietvertais pienākums aprobežojas ar formālu pienākumu paziņot "iekārtu uzskaitījumu, uz kurām attiecas [..] Direktīva [2003/87]". Turklāt Komisijas pamatnostādņu 100. punktā, gluži kā 10. kritērija formulējumā, ir vienīgi paredzēts, ka dalībvalstij "ir jānorāda kopējais kvotu daudzums, ko tā plāno piešķirt katrai iekārtai". Formulējums, kas izvēlēts, lai izteiktu dalībvalsts rīcības brīvību piešķirot kvotas ("plāno piešķirt"), līdz ar to daudz neatšķiras no 10. kritērijā izmantotā ("paredzēto"), nedz arī no citās atbilstošajās Direktīvas 2003/87 normās izmantotā (skat. šī sprieduma 101.–106. punktu).

115 No tā Pirmās instances tiesa secina, ka savās pamatnostādnēs Komisija nav sniegusi nekādus papildu precizējumus attiecībā uz atbilstošo Direktīvas 2003/87 normu tekstu par Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērija piemērojamību; šāds precizējums varētu būt atbalsts tās paustajai interpretācijai, saskaņā ar kuru apstrīdētie

ex post pielāgojumi ir pretrunā minētajam kritērijam. Komisijas pamatnostādnēs nav arī nekādu norāžu par to, kā būtu risināms jautājums, vai dalībvalsts var grozīt individuāli piešķirto kvotu daudzumu pēc VSP vai sadales lēmuma pieņemšanas saskaņā ar Direktīvas 2003/87 11. panta 1. punktu.

116 Tomēr, ņemot vērā, ka Komisijas pamatnostādnes ir domātas, lai konkretizētu tās administratīvo praksi un kontroli, kā arī aprakstītu dalībvalstij piešķirtās rīcības brīvības apjomu saistībā ar Direktīvas 2003/87 III pielikumā paredzēto kritēriju transponēšanu, Komisijai minētās pamatnostādnes it īpaši attiecībā uz būtiskākajiem aspektiem ir jāizstrādā pēc iespējas skaidrāk un precīzāk. Vēl jo vairāk tas tā ir tādēļ, ka VSP kontrole un noraidīšana, ko Komisija veic, pamatojoties uz Direktīvas 2003/87 9. panta 3. punktu, ir ļoti sašaurināta un tā aprobežojas ar VSP saderīguma pārbaudi tikai ar III pielikuma kritērijiem un tikai ar Direktīvas 2003/87 10. panta noteikumiem. Līdz ar to, ja Komisijas pamatnostādnēs nav nekādu atsauču uz jautājumu par *ex post* pielāgojumu individuāli piešķirto kvotu samazinājumam tiesiskumu un dalībvalsts rīcības brīvību šajā sakarā, tad Komisija nevar pamatoti aizliegt dalībvalstij šādus pielāgojumus veikt, jo pretējā gadījumā tā pārkāptu tiesiskās drošības un tiesiskās paļāvības aizsardzības principus, bet — tieši pretēji — šādu atsauces neesamību pret to var vērst dalībvalsts, ja vien tas nav pretrunā citiem, it īpaši pēc hierarhijas augstākiem, Kopienu tiesību noteikumiem.

iii) Par Komisijas 2004. gada 7. jūlija paziņojuma piemērojamību

117 Pirmās instances tiesa piebilst, ka Komisijas 2004. gada 7. jūlija paziņojums, kurā atkārtoti un papildināti tajā pašā dienā pieņemtā apstrīdētā lēmuma pamati, un it īpaši — iemesli, kādēļ Komisija uzskata apstrīdētos *ex post* pielāgojumus par

nesaderīgiem ar Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritēriju — nevar grozīt iepriekš 114.–116. punktā pausto Komisijas pamatnostādņu interpretāciju. Minētais paziņojums, protams, ir svarīgs elements toreizējā apstrīdētā lēmuma pieņemšanas kontekstā un tādēļ tas ir pamatojuma papildinājums saistībā ar minētajā lēmumā uzskaitītajiem pamatiem, kas Kopienu tiesai ir jāņem vērā, veicot tiesiskuma pārbaudi (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 2003. gada 8. jūlija spriedumu lietā T-374/00 *Verband der freien Rohrwerke* u.c./Komisija, *Recueil*, II-2275. lpp., 122.–124. punkts). Tomēr šis paziņojums nav veikts pirms Vācijas VSP izstrādes — kas Vācijas Federatīvajai Republikai palīdzētu ievērot III pielikuma kritērijus —, nedz arī pamatots ar Direktīvas 2003/87 9. panta 1. punkta pirmās daļas pēdējo teikumu, un tādējādi tas nevar grozīt Komisijas pamatnostādņu, kas izstrādātas saskaņā ar šo normu, piemērojamību.

Secinājums attiecībā uz Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērija sistēmisko interpretāciju

118 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, Pirmās instances tiesa secina, ka Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērija sistēmiskā interpretācija, ņemot vērā citas šīs direktīvas normas un Komisijas pamatnostādnes, nesniedz skaidru un precīzu atbildi uz jautājumu, vai dalībvalstij pēc tam, kad tās VSP apstiprinājusi Komisija un tā ir pieņēmusi sadales lēmumu, ir vai nav iespēja veikt iekārtām individuāli piešķirto kvotu daudzuma pielāgojumus samazinājuma gadījumā.

e) Par Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērija teleoloģisko interpretāciju

Ievada apsvērums

119 Attiecībā uz Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērija teleoloģisko interpretāciju it īpaši ir jāvērš uzmanība uz šīs direktīvas mērķiem un vispārējo sistēmu, kuru

izpildei un darbībai ir veltīti III pielikuma kritēriji. Šajā kontekstā ir jājautā, vai minētās direktīvas mērķu efektīva īstenošana un tādējādi atbilstošo tiesību normu, kuras ir domātas šo mērķu sasniegšanai — kuru starpā ir III pielikuma uzskaitītie kritēriji —, lietderīgā iedarbība ir pretrunā ar piešķirto kvotu *ex post* pielāgojumu samazinājumam tiesiskumu (skat. šī sprieduma 93.–118. punktu).

120 Līdz ar to jāsāk ir ar Direktīvas 2003/87 mērķu piemērošanas jomas definēšanu, kuru īstenošanu, iespējams, apdraud apstrīdēto *ex post* pielāgojumu tiesiskums.

Par Direktīvas 2003/87 mērķiem

121 Saskaņā ar Direktīvas 2003/87 1. pantu minētās direktīvas galvenais mērķis ir "izveido[t] sistēmu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai Kopienā [..], lai veicinātu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisiju samazināšanos rentablā un ekonomiski efektīvā veidā". Šajā sakarā III pielikuma 1. kritērija beigu daļā ir noteikts, ka kopējais attiecīgajā periodā piešķiramo kvotu daudzums "nedrīkst pārsniegt daudzumu, kāds, šķiet, vajadzīgs šā pielikuma kritēriju stingrai piemērošanai" un "pirms 2008. gada daudzumam jābūt saskaņotam ar iespēju katrai dalībvalstij sasniegt vai pat pārsniegt mērķus saskaņā ar Lēmumu 2002/358 [..] un Kioto protokolu". Tāpat arī Direktīvas 2003/87 4. apsvērumā ir minētas saistības, kuras uzņēmusies Kopiena un dalībvalstis, lai samazinātu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas saskaņā ar Kioto protokolu.

122 Direktīvas 2003/87 5. apsvērumā ir precizēts, ka "šīs direktīvas mērķis ir palīdzēt pilnīgāk izpildīt Eiropas Kopienas un dalībvalstu saistības, izmantojot efektīvu Eiropas siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisiju kvotu tirgu, pēc iespējas mazāk traucējot ekonomisko attīstību un nodarbinātību". Turklāt 7. apsvērumā ir pausts, ka "Kopienas noteikumi attiecībā uz dalībvalstu veikto kvotu sadali ir nepieciešami, lai saglabātu iekšējā tirgus integritāti un izvairītos no konkurences izkropļošanas".

123 Direktīvas 20. apsvērumā ir uzsvērts, ka "šī direktīva sekmēs to tehnoloģiju izmantošanu, kurām lielāka energoefektivitāte, ietverot koģenerāciju, kurās rodas mazāk emisiju uz izlaides vienību". Turklāt 25. apsvērumā ir paredzēts, ka, "lai būtiski samazinātu emisijas, attiecīgas darbības un pasākumi būtu jāīsteno dalībvalstu un Kopienas līmenī visās Eiropas Savienības ekonomikas nozarēs".

124 No tā izriet, ka Direktīvas 2003/87 galvenais mērķis ir būtiski samazināt siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisiju, lai varētu izpildīt Kopienas un dalībvalstu saistības, kuras tās uzņēmušās saskaņā ar Kioto protokolu. Šis mērķis ir jāsasniedz, ievērojot virkni "apakšmērķu" un izmantojot noteiktus instrumentus. Galvenais instruments šajā sakarā ir Kopienas emisijas kvotu tirdzniecības sistēma (Direktīvas 2003/87 1. pants un 2. apsvērums), kuras darbība ir atkarīga no noteiktiem "apakšmērķiem", proti, ekonomiski efektīvu un rentablu apstākļu nodrošināšanas, ekonomiskās izaugsmes un nodarbinātības saglabāšanas, kā arī iekšējā tirgus integritātes un konkurences nosacījumu saglabāšanas (minētās direktīvas 1. pants un 5. un 7. apsvērums). Turklāt ar Direktīvu 2003/87 tiek stimulēts izmantot konkrēta veida instrumentu, proti, jaunāko tehnoloģiju izmantošanu enerģētikā, lai panāktu emisiju samazināšanos uz ražošanas vienību (minētās direktīvas 20. apsvērums).

125 Turklāt ir jāprecizē, ka Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērijs, kurā ir atsauce uz kvotu piešķiršanu VSP uzskaitītajām iekārtām, ir Kopienu tiesību noteikums, kas konkrēti saistīts ar dalībvalstu veikto kvotu piešķiršanu minētās direktīvas 7. apsvēruma izpratnē, un tādējādi tas ir vērsts uz to, lai "saglabātu iekšējā tirgus integritāti un izvairītos no konkurences izkropļošanas". Tomēr 10. kritērija teleoloģiskās interpretācijas ietvaros un tādēļ apstrīdētā lēmuma tiesiskuma pārbaudes ietvaros īpaša nozīme ir tādiem "apakšmērķiem" kā iekšējā tirgus integritātes un konkurences apstākļu saglabāšana.

126 Tādēļ, ņemot vērā tieši šos "apakšmērķus", ir jāveic Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērija teleoloģiskā interpretācija.

Par Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērija interpretāciju, ņemot vērā minētās direktīvas mērķus

i) Lietas dalībnieku galvenie argumenti

127 Šajā sakarā un savu argumentu par 5. kritēriju ietvaros Komisija norāda, ka *ex post* pielāgojumi ietekmē pamudinājumu operatoriem izpildīt Direktīvas 2003/87 mērķus un galīgi samazināt emisiju līmeņus. Sava apgalvojuma atbalstam tā būtībā norāda, ka šo emisiju samazinājumu var panākt — pēc operatoru brīvas izvēles — kā ar ieguldījumiem enerģētiski efektīvās tehnoloģijās, kuras samazina emisiju līmeni uz ražošanas vienību, tā arī, vienkārši samazinot ražošanu, kā rezultātā proporcionāli samazinās emisijas. Turpretim *ex post* pielāgojumi rada neskaidrību, pat attur operatorus

veikt investīcijas, kā sekas ir tādas, ka ražošanas tehnikas uzlabojums un ražošanas samazinājums ir mazāks nekā tad, ja šādu pielāgojumu nebūtu.

128 Prasītāja iebilst, ka *ex post* pielāgojumu mehānisms, kas attur operatorus pārmērīgi novērtēt sev nepieciešamo kvotu skaitu, tādējādi izvairoties no "pārmērīga piešķīruma", ir nosacījums, bez kura nevar sasniegt Direktīvas 2003/87 mērķus, proti, ekonomiski efektīvā un rentablā veidā būtiski samazināt siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas. Fakta, ka *ex post* pielāgojumu piemērošana ir saistīta ar starpību starp deklarēto un faktisko ražošanas apjomu un nevis ar emisijas līmeņu samazināšanu, sekas būs tādas, ka operatora saimnieciskie lēmumi attiecībā uz kvotu pirkšanu vai pārdošanu būs atkarīgi no tā iekārtas efektivitātes. Līdz ar to nedz pamudinājumu operatoriem samazināt emisijas, nedz arī šajā sakarā veikto investīciju drošību *ex post* pielāgojumi [negatīvi] neietekmēs, drīzāk pretēji.

ii) Par atbilstošajiem analīzes kritērijiem

129 Lai veiktu Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērija teleoloģisko interpretāciju un piemērotu to apstrīdētajiem *ex post* pielāgojumiem, kā atbilstošie analīzes kritēriji it īpaši ir jāņem vērā, pirmkārt, sakarība starp ražošanas apjomu un emisiju līmeni saistībā ar mērķi samazināt emisijas, otrkārt, sakarība starp šo mērķi un mērķi saglabāt ekonomiski efektīvus un rentablus apstākļus (Direktīvas 2003/87 1. pants), treškārt, mērķis samazināt emisijas, veicot tehniskus uzlabojumus (minētās direktīvas 20. apsvērums), un, ceturtkārt, mērķis saglabāt iekšējo tirgu un konkurences apstākļus (minētās direktīvas 7. apsvērums).

— Par attiecību starp ražošanas apjomu un emisiju līmeni saistībā ar mērķi samazināt emisijas

130 Vispirms ir jāatgādina, ka lietas dalībnieki nav apstrīdējuši, ka apstrīdētie *ex post* pielāgojumi ir galvenokārt saistīti ar ražošanas apjomu izmaiņām, tas ir, saražoto vienību skaita izmaiņām, un nevis ar iekārtas emisiju līmeņa izmaiņām. Kā to savā atbildē uz Pirmās instances tiesas rakstveida jautājumu ir paskaidrojusi prasītāja, un par ko iebildumus necēla arī Komisija, tas pats ir attiecināms arī uz tā saucamo "*de facto* slēgšanas" noteikumu, kas paredzēts Vācijas VSP (skat. iepriekš 31. punkta pirmo ievilkumu), kurš ir transponēts ar sadales likuma 7. panta 9. punkta pirmo teikumu, kura piemērošana pēc būtības savukārt ir atkarīga no ražošanas apjoma samazināšanās, un iekārtas emisiju samazināšanās par vairāk kā 10 vai 60 % no vidējā līmeņa gadā atsauces periodā ir attiecināma tikai uz īpašu administrācijas veiktu pārbaudi šajā sakarā.

131 Ņemot vērā argumentus, ko apstrīdētajā lēmumā izvirzījusi Komisija, Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērija teleoloģiskās interpretācijas ietvaros pietiek tikai pārbaudīt, vai ar šo kritēriju ir pretrunā *ex post* pielāgojumi piešķirtajām kvotām, kas saistīti ar ražošanas apjoma samazināšanos.

132 Ir jākonstatē — kā atbildē uz Pirmās instances tiesas uzdoto rakstveida jautājumu ir paskaidrojusi Komisija —, ka ražošanas apjoma samazināšanās gadījumā samazinās iekārtas emisiju līmenis un līdz ar to operatora rīcībā ir kvotas, ko tas var laist tirgū vai arī saglabāt, ja vien tās nav jānodod un tās tiek anulētas. Turpretim šādā gadījumā emisiju līmenis nesamazinās attiecībā pret ražošanas vienību, bet tikai absolūtos skaitļos, proporcionāli ražošanas apjoma samazinājumam. No tā arī izriet, ka pēc šāda ražošanas samazinājuma obligāti nesamazinās vispārējie Direktīvas 2003/87 I pielikuma piemērošanas jomā ietilpstošo ražošanas nozaru emisiju līmeņi, jo atbrīvotās kvotas var izmantot vēlāk — operators pats vai arī citi operatori, kuri tās

nopirkuši kvotu tirgū. Līdz ar to, kaut arī ražošanas apjoma samazinājums ir neaizstājams līdzeklis, lai darbinātu emisijas kvotu tirgu, tas pats par sevi vien nenodrošina, ka tiks sasniegts Direktīvas 2003/87 galvenais mērķis, kas ir būtiski samazināt siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas Kopienā.

133 Katrā ziņā — kā to norāda arī Komisija —, ja operators apzinās, ka jebkāds ražošanas apjoma samazinājums, kurš atšķiras no tā prognozēm, tiks sodīts, piemērojot *ex post* samazinājumus, tiek ietekmēts, proti, likvidēts pamudinājums samazināt ražošanu, lai atbrīvotu kvotas, un tas pats ir attiecināms arī uz gadījumu, ja kvotu tirgū pieaug pieprasījums, ko rada citi operatori, kas vēlas iegūt papildu kvotas. Pieņemot, ka kvotu tirdzniecības sistēmas labai funkcionēšanai ir nepieciešama iespēja šo pieprasījumu apmierināt, būtu svarīgi saglabāt operatora izvēles brīvību samazināt ražošanas apjomu un laist tirgū tādējādi atbrīvotās kvotas, lai ļautu tam īslaicīgi atbildēt uz citu operatoru radīto pieprasījuma pieaugumu. Visbeidzot, ja *ex post* pielāgojumi, kuru piemērošanai ir nepieciešams, lai būtu noticis ļoti būtisks ražošanas apjoma samazinājums, kā, piemēram, "*de facto* slēgšanas" gadījumā (skat. šī sprieduma 31. punkta pirmo ievilkumu), ļoti mazā mērā var jūtami ietekmēt pamudinājumu ik pa laikam veikt samazinājumus, ierobežojot ražošanas apjomu, reaģējot uz pieprasījuma izmaiņām kvotu tirgū, tad citādi ir ar jau piemērojamajiem *ex post* pielāgojumiem, ja ir noticis relatīvi neliels ražošanas samazinājums, kā tas ir attiecībā uz iekārtām, kuras darbojas kopš 2003. gada un jaunajiem operatoriem (skat. iepriekš 31. punkta trešo un ceturto ievilkumu).

134 Tādējādi Komisija ir pierādījusi, ka daži apstrīdētie *ex post* pielāgojumi, atturot operatorus samazināt savu iekārtu ražošanas apjomus, var negatīvi ietekmēt kvotu tirgus rentablu darbību Direktīvas 2003/87 1. panta un 5. apsvēruma izpratnē. Tomēr Komisija nav iesniegusi nekādus pierādījumus, lai pamatotu, ka minētie pielāgojumi kaitē Direktīvas 2003/87 galvenajam mērķim, proti, pamatojoties uz šo normu, kopumā samazināt siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisiju.

135 Tādēļ ir jāpārbauda, vai apstrīdētie *ex post* pielāgojumi ir saderīgi ar iepriekš 124.–126. punktā izklāstītajiem Direktīvas 2003/87 "apakšmērķiem", ar kuriem ir jāsaskaņo galvenais mērķis kopumā samazināt siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas.

— Par emisiju samazināšanas mērķa saskaņošanu ar mērķi saglabāt ekonomiski efektīvus un rentablus apstākļus

136 Saskaņā ar tās 1. pantu Direktīvas 2003/87 mērķis ir sekmēt emisiju samazināšanu ar kvotu tirdzniecības sistēmas palīdzību ekonomiski efektīvos un rentablos apstākļos. Kā tiesas sēdē piekritusi arī Komisija, ekonomiskās efektivitātes un rentabilitātes kritēriji nav piemērojami tikai kvotu tirgus darbībai kā tādai, bet arī Direktīvas 2003/87 I pielikumā minētajām nozarēm, uz kurām attiecas mērķis samazināt emisijas, kā, piemēram, metalurģijas vai enerģētikas nozare. Šādu viedokli vismaz netieši apstiprina, pirmkārt, Direktīvas 2003/87 5. apsvērums, saskaņā ar kuru kvotu tirgum pēc iespējas mazāk ir jātraucē ekonomiskā attīstība un nodarbinātība, un, otrkārt, minētās direktīvas 7. apsvērums, kurā ir paredzēts, ka jāpieņem Kopienu noteikumi attiecībā uz dalībvalstu veikto kvotu sadali, lai saglabātu iekšējā tirgus integritāti un izvairītos no konkurences izkropļošanas.

137 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka, kaut arī ražošanas apjoma samazināšanās varētu apgādāt emisijas kvotu tirgu, tad tas obligāti nenozīmē, ka samazinās emisijas līmeņi kopumā (skat. šī sprieduma 132. punktu). Turklāt šāds ražošanas apjoma samazinājums var izraisīt iztrūkumu attiecīgo preču tirgū, jo ražošanas apjomi vairs nav pietiekami, lai apmierinātu pieprasījumu šajos tirgos; šāda situācija it īpaši var izveidoties gadījumā, kad kvotu tirgū iestājas strukturāls kvotu piedāvājuma deficīts un kvotu cenas krietni

vien pārsniedz to peļņu, kādu operators varētu gūt no preču plūsmas, kas saražotas, izmantojot tā rīcībā esošās kvotas. Kaut arī šāda situācija izriet no kvotu tirgus ekonomiskās sistēmas, to ir grūti saskaņot ar mērķi uzturēt ekonomiski efektīvus un rentablus apstākļus attiecībā uz ražošanas nozarēm un preču tirgiem, kuri paredzēti Direktīvas 2003/87 I pielikumā. Līdz ar to, pretēji Komisijas nostājai, ņemot vērā pozitīvo ietekmi uz attiecīgo preču tirgu, *ex post* pielāgojumi nav uzskatāmi par esošiem pretrunā Direktīvas 2003/87 1. panta mērķim, ciktāl tie attur operatorus samazināt ražošanas apjomus.

138 No tā izriet, ka Komisija nav pierādījusi, ka ar ražošanas samazinājumu saistīto *ex post* pielāgojumu atturošais efekts ir pretrunā mērķim uzturēt ekonomiski efektīvus un rentablus apstākļus attiecībā uz ražošanas nozarēm un preču tirgiem, kuri paredzēti Direktīvas 2003/87 I pielikumā.

— Par mērķi samazināt emisijas ar tehnisku uzlabojumu palīdzību

139 Ir arī jāpārbauda, vai apstrīdētie *ex post* pielāgojumi ir saderīgi ar Direktīvas 2003/87 20. apsvērumā paredzēto "apakšmērķi", saskaņā ar ko minētā direktīva "sekmēs to tehnoloģiju izmantošanu, kurām lielāka energoefektivitāte, [..] kurās rodas mazāk emisiju uz izlaides vienību". Šajā sakarā Pirmās instances tiesa uzskata, ka Komisija tiesas sēdē ir kļūdaini apgalvojusi, ka minētais apsvērums aprobežojas ar Direktīvas 2003/87 īstenošanas vēlamā efekta "konstatēšanu" un ka katrā ziņā runa ir tikai par "pakārtotu mērķi". Tomēr, kaut arī minētais apsvērums ir formulēts nākotnē ("sekmēs") un kā fakta konstatācija, tomēr jaunu, ekoloģiski efektīvāku ražošanas tehnoloģiju izmantošana, samazinot emisijas uz ražošanas vienību, ir uzskatāma,

pirmkārt, par būtisku ieguldījumu galvenajā mērķī samazināt emisijas un, otrkārt, tādējādi var saglabāt ekonomiski efektīvus un rentablus apstākļus kā kvotu, tā arī attiecīgo preču tirgos — jo tas neizraisa ražošanas apjoma samazināšanos, kas, iespējams, var kaitēt to labai darbībai (skat. iepriekš 137. punktu). Tas arī pierāda, ka investīcijas tehnoloģiju uzlabošanā ir instruments, kas ir vismaz līdzvērtīgs, ja ne labāks par ražošanas apjoma samazināšanu, lai panāktu saskaņotību ar mērķi būtiski samazināt emisijas un mērķi saglabāt ekonomiski efektīvus un rentablus apstākļus kā kvotu, tā arī attiecīgo preču tirgos.

140 Turklāt, kaut arī ir taisnība, ka apstrīdētie *ex post* pielāgojumi var atturēt operatorus samazināt ražošanas apjomus, lai samazinātu emisijas, tie — pretēji Komisijas apgalvotajam — neapdraud nedz mērķi mudināt operatorus investēt enerģētiski efektīvāku tehnoloģiju attīstībā, nedz arī šādu investīciju drošību. Tieši pretēji — ja apstrīdētie *ex post* pielāgojumi attur operatorus no vēlmes samazināt ražošanas apjomus pretēji pašu prognozēm, tad šie pielāgojumi, ņemot vērā ierobežoto pieejamo emisijas kvotu daudzumu, var tikai pastiprināt pamudinājumu samazināt emisijas, izmantojot veiktās investīcijas ražošanas tehnoloģiju energoefektivitātes uzlabošanā.

141 Šajā sakarā Komisija nevar pamatoti uzskatīt, ka apstrīdētie *ex post* pielāgojumi nevar veicināt mērķi samazināt emisijas, jo atbrīvotās kvotas uzreiz netiek anulētas, bet gan ieskaitītas rezervē, kur tās ir pieejamas jaunajiem operatoriem, kopējam kvotu skaitam tādējādi paliekot nemainīgam. Pirmkārt, šajā apgalvojumā nav ņemts vērā fakts, ka rezultāts noteikti neatšķirsies no situācijas, kad kvotas tiktu atbrīvotas, samazinot ražošanas apjomu, lai neizmantotās emisijas kvotas varētu pārdot (skat. šī sprieduma 132. punktu). Otrkārt, tieši šajā pēdējā gadījumā pamudinājums investēt efektīvāku tehnoloģiju attīstībā tiek vismaz vājināts, jo tādējādi operatoriem tiek

pavērta cita, īsā laika periodā lētāka, iespēja samazināt emisijas. Līdz ar to Komisijas arguments par to, ka *ex post* pielāgojumi ir neitrāli un pat kaitīgi, raugoties no vides aizsardzības aspekta, nav pamatots. Šķiet, Komisija nonāk pretrunā arī saviem apgalvojumiem, ko tā šajā sakarā paudusi 2004. gada 7. jūlija paziņojumā (8. lpp.), kur tā norādījusi, ka *ex post* pielāgojumus samazinājumam "varētu vērtēt kā videi labvēlīgus". Tomēr ir jāprecizē, ka *ex post* pielāgojumu pozitīvā ietekme, ņemot vērā mērķi būtiski samazināt emisijas, noteikti būtu svarīgāka gadījumā, kad tā vietā, lai atpakaļ paņemtās kvotas ieskaitītu rezervē, tās nekavējoties tiktu anulētas.

142 Tādējādi, pretēji Komisijas apgalvotajam, apstrīdētie *ex post* pielāgojumi nav pretrunā mērķim samazināt emisijas, izmantojot investīcijas energoefektivitātes tehnoloģiju uzlabošanā Direktīvas 2003/87 20. apsvēruma izpratnē.

— Par mērķi saglabāt iekšējā tirgus integritāti un konkurences apstākļus

143 Pirmās instances tiesa turklāt uzskata, ka ir jāpārbauda jautājums, vai apstrīdētie *ex post* pielāgojumi ir vai nav noderīgi, lai saglabātu iekšējā tirgus integritāti un izvairītos no konkurences deformēšanas Direktīvas 2003/87 7. apsvēruma izpratnē — mērķiem, kuriem ir īpaša nozīme minētās direktīvas 10. kritērija interpretācijas ietvaros (skat. šī sprieduma 125. punktu).

144 Kā norāda prasītāja, pastāv dabīga tendence, ka operatori vēlas iegūt maksimālo kvotu daudzumu, kā dēļ pastāv būtisks pamudinājums, kaut vai tikai neuzmanības dēļ, sniegt pārlieku augstu novērtējumu par sev nepieciešamajām emisijas kvotām.

No tā izriet "pārmērīga piešķīruma" risks par labu dažiem operatoriem, it īpaši tiem, kuru objektīva novērtēšana, pamatojoties uz iepriekšējiem ražošanas datiem, izrādās sarežģīta vai neiespējama (skat. šī sprieduma 31. punkta trešo un ceturto ievilkumu). Šajā sakarā Pirmās instances tiesa uzskata, ka, izņemot tās vispārīgo prasību par nepieciešamību kvotu daudzumu noteikt iepriekš, Komisija neizvirza nevienu konkrētu pierādījumu, kas atspēkotu prasītājas argumentu, ka *ex post* pielāgojumi sniedz konkrētu ieguldījumu konkurences apstākļu saglabāšanā un atjaunošanā, izvairoties no tā, ka atsevišķi operatori ar kvotu "pārmērīga piešķīruma" palīdzību saņem attiecībā pret citiem operatoriem nepamatotas priekšrocības.

145 Turklāt ir jāprecizē, ka, šķiet, Komisija pati vadās pēc principa, ko tā norādījusi dalībvalstīm adresētajā 2004. gada 17. marta vēstulē, saistībā ar Kopienu tiesību par atbalstu piemērošanu VSP, saskaņā ar kuru "pārmērīgs piešķīrums" ir pretrunā EKL 87. panta 1. punktam un draud radīt vai rada nopietnus konkurences traucējumus. Šādos apstākļos nav saprotams un nav pieņemams Komisijas neizvērstais apgalvojums, ka kvotu tirdzniecības sistēma ir balstīta uz prognozēm un tai ir paredzēti paškorekcijas mehānismi, ar kuriem tiek nodrošināta operatoru iespēju vienlīdzība.

146 Tāpat Komisija nedz administratīvās procedūras laikā, nedz apstrīdētajā lēmumā, nedz arī savā 2004. gada 7. jūlija paziņojumā un pat rakstveida procedūrā Pirmās instances tiesā neizvirzīja pietiekamus pierādījumus, lai varētu apšaubīt apstrīdēto *ex post* pielāgojumu tiesiskumu attiecībā uz mērķi saglabāt iekšējā tirgus integritāti. Kā atzīst arī pati Komisija, šie, tikai tiesas sēdē izvirzītie argumenti, atbildot uz konkrētu Pirmās instances tiesas jautājumu šajā sakarā par nepieļaujamu Kopienu iekšējā kvotu tirgus ierobežojumu, kas rodas, izņemot kvotas no tirgus un pārskaitot tās rezervē, kas pieejama tikai Vācijas teritorijā esošu iekārtu operatoriem, nekādi neatspoguļojas apstrīdētā lēmuma pamatojumā, nedz arī lietas materiālos par administratīvās procedūras norisi. Katrā ziņā Pirmās instances tiesa uzskata, ka iebildumu

raksta 2. punkta formulētās ļoti vispārīgās norādes uz iespēju saskaņā ar Direktīvas 2003/87 12. panta 1. punktu emisijas kvotas pārskaitīt Kopienas ietvaros, kā arī atbildes uz repliku 5. un 6. punktā paustā nepieciešamība saglabāt kvotu tirdzniecības sistēmas efektivitāti, nav kvalificējamas par pietiekamiem pretargumentiem šajā sakarā. Pirmās instances tiesa turklāt atgādina, ka šim vērtējumam nav ietekmes uz iespējamo apstrīdēto *ex post* pielāgojumu pārbaudi, ņemot vērā Līgumā ietvertās pamatbrīvības, it īpaši, ņemot vērā preču brīvu apriti un brīvību veikt uzņēmējdarbību, pamatojoties uz EKL 28. un 43. pantu; pārbaude, kura it nemaz nav veikta nedz apstrīdētajā lēmumā, nedz arī Komisijas 2004. gada 7. jūlija paziņojumā. Ņemot vērā, ka šajā sakarā Komisijai nav skaidru un precīzu pamatu aizstāvībai, kā arī ņemot vērā vajadzību saglabāt funkciju sadali un institucionālo līdzsvaru administratīvās un tiesu varas starpā, Pirmās instances tiesai izskatāmajā lietā attiecībā uz attiecīgo Vācijas VSP noteikumu atbilstības Līguma normām pārbaudi administratīvajā stadijā nav jāaizstāj Komisija.

147 No tā Pirmās instances tiesa secina, ka Komisija nav pietiekami pamatoti pierādījusi, ka apstrīdētie *ex post* pielāgojumi ir pretrunā mērķim saglabāt iekšējā tirgus integritāti un konkurences apstākļus.

Secinājums par Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērija teleoloģisko interpretāciju

148 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, Pirmās instances tiesa uzskata, ka Komisija ir nepareizi izpratusi Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērija piemērošanas jomu, lasot to kopā ar šīs direktīvas mērķiem un it īpaši tās 7. apsvērumā formulētajiem mērķiem, kvalificējot apstrīdētos *ex post* pielāgojumus par pasākumiem, kas ir pretrunā minētās direktīvas sistēmai un vispārējai loģikai. Šajā sakarā, lai apšaubītu apstrīdēto *ex post* pielāgojumu tiesiskumu saistībā ar visiem Direktīvas 2003/87 mērķiem, nepietiek tikai ar to, ka šie pielāgojumi var atturēt operatorus samazināt ražošanas apjomu un tādējādi arī emisiju līmeņus. Turklāt no Komisijas pamatnostādņu radītās pašierobežošanās izriet, ka tai ir jāakceptē, ka prasītāja var iebilst par

minēto pamatnostādņu neskaidrību vai neprecizitāti sakarā ar iespējamu apstrīdēto *ex post* pielāgojumu aizliegumu, ņemot vērā minētās direktīvas mērķus (skat. šī sprieduma 112. un 116. punktu).

f) Secinājums par apstrīdētā lēmuma tiesiskumu, ņemot vērā Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritēriju

149 Tādēļ, ņemot vērā gramatisko, vēsturisko, sistēmisko un teleoloģisko interpretāciju, ir jāsecina, ka Komisija nav pierādījusi, ka Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērijs sašaurinātu dalībvalsts rīcības brīvību attiecībā uz līdzekļiem minētās direktīvas transponēšanai valsts tiesībās, tādējādi, ka tas aizliegtu piemērot apstrīdētos *ex post* pielāgojumus. Līdz ar to šajā sakarā apstrīdētajā lēmumā ir pieļauta tiesību kļūda.

150 No tā izriet, ka Komisija ir pieļāvusi tiesību kļūdu, piemērojot Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritēriju, un ka prasītājas izvirzītā pirmā pamata pirmā daļa ir jāpieņem.

3. Par apstrīdētā lēmuma tiesiskumu sakarā ar Direktīvas 2003/87 III pielikuma 5. kritēriju

a) Vispārīgi

151 Apstrīdētā lēmuma 4. apsvērumā Komisija būtībā norāda uz to, ka *ex post* pielāgojumi, kas saistīti ar jaunajiem operatoriem piešķirto kvotu skaitu, ir pretrunā

Direktīvas 2003/87 III pielikuma 5. kritērijam, jo jaunajiem operatoriem nepamatoti tiek piešķirta priekšrocība, salīdzinot ar to iekārtu operatoriem, uz kuriem Vācijas VSP jau attiecas un kuriem šādus pielāgojumus nepiemēro. Tāpat arī savā 2004. gada 7. jūlija paziņojumā Komisija precizē, ka "[prasītājas] nodoms iespējami pielāgot [..] kvotu sadali jaunajiem operatoriem ir pretrunā ar 5. kritēriju, kurš paredz nediskriminēšanu saskaņā ar Līgumu, jo šo *ex post* pielāgojumu piemērošana radītu diskrimināciju starp jaunajiem operatoriem, no vienas puses, un citu iekārtu operatoriem, kuri nevar saņemt *ex post* pielāgojumus saskaņā ar Direktīvu [2003/87], no otras puses".

152 Šajā sakarā ir jāatgādina Direktīvas 2003/87 III pielikuma 5. kritērija teksts, saskaņā ar kuru "[VSP nedrīkst diskriminēt uzņēmējsabiedrības vai nozares, piemēram, nepiemēroti atbalstot noteiktus uzņēmumus vai darbības, saskaņā ar Līguma prasībām, it īpaši tā 87. un 88. pantu". Attiecībā uz diskriminācijas aizliegumu Komisijas pamatnostādņu 51. punktā, kas attiecas uz 6. kritēriju, kurš savukārt īpaši attiecas uz jaunajiem operatoriem, ir precizēts, ka vienlīdzīgas attieksmes princips ir vadošais princips attiecībā uz jauno operatoru piekļuvi kvotām. Visbeidzot, minēto pamatnostādņu 61. punktā ir paredzēts, ka, "lai ievērotu vienlīdzīgas attieksmes principu, dalībvalsts izmantotajai kvotu piešķiršanas metodei jaunajiem operatoriem būtu pēc iespējas jāatbilst tai metodei, kas izmantota attiecībā uz jau esošajiem operatoriem, kuri atrodas tādā pašā situācijā", un atzīts, ka "pielāgojumi tomēr var tikt veikti, ja tie ir pietiekami pamatoti".

153 No iepriekš minētā izriet, ka Komisija pamatoti uzskata, ka 5. kritērijs, kura tekstā ir konkrēta atsauce uz diskriminācijas jēdzienu, ir īpašs gadījums, kad jāpiemēro vienlīdzīgas attieksmes princips, dalībvalstīm īstenojot Direktīvu 2003/87 un, vēl svarīgāk, veicot kvotu sadali VSP ietvaros. Turklāt pamatoti ir arī tas, ka savās pamatnostādnēs Komisija atsaucas uz judikatūrā atzītiem vienlīdzīgas attieksmes principa piemērošanas nosacījumiem, proti, it īpaši vajadzību veikt attiecīgo personu

situācijas salīdzināšanu ("tādā pašā situācijā") un iespēju objektīvi pamatot diskrimināciju ("pielāgojumi [..] pietiekami pamatoti"). Saskaņā ar šo judikatūru vienlīdzīgas attieksmes princips nosaka, ka līdzīgas situācijas nevar kvalificēt atšķirīgi un dažādas situācijas savukārt nevar aplūkot vienādi, ja vien tādai pieejai nav objektīva pamata (skat. Tiesas 2005. gada 12. jūlija spriedumu apvienotajās lietās C-154/04 un C-155/04 *Alliance for Natural Health* u.c., Krājums, I-6451. lpp., 115. punkts un tajā minētā judikatūra).

b) Par attiecīgo operatoru situāciju salīdzināšanu

154 Lai noteiktu, vai Komisija izskatāmajā lietā ir pareizi piemērojusi vienlīdzīgas attieksmes principu, ir jāsāk ar jautājumu, vai tā ir pietiekami pārbaudījusi, vai saistībā ar *ex post* pielāgojumu piemērošanu jaunie operatori atrodas tādā pašā situācijā kā citu iekārtu operatori, vai nē.

155 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka — pretēji Komisijas uzskatam — Vācijas VSP ir paredzēta *ex post* pielāgojumu piemērošana ne tikai jaunajiem operatoriem, bet arī atsevišķiem, jau tirgū esošu iekārtu operatoriem, uz kuriem jau attiecas Vācijas VSP.

156 Pirmkārt, ar Vācijas VSP *ex post* pielāgojumi tiek pieļauti visiem operatoriem gadījumā, kad notikusi būtiska ražošanas apjomu samazināšanās vai "slēgšana *de facto*"

(skat. šī sprieduma 31. punkta pirmo ievilkumu un 89. punktu). Tādējādi šajā sakarā, nepārbaudījusi, vai dažādo operatoru, kuriem arī varēja piemērot *ex post* pielāgojumus, situācija atšķiras vai ir tāda pati, Komisija nevar pamatoti tik vispārīgā veidā apgalvot, ka Vācijas VSP ir paredzēta nevienlīdzīga attieksme pret [jau esošajiem] operatoriem salīdzinājumā ar jaunajiem operatoriem.

157 Otrkārt, Vācijas VSP ir paredzēti *ex post* pielāgojumi, kuri ir līdzīgi tiem, kas piemērojami jaunajiem operatoriem konkrētos gadījumos — kad iekārtas darbību uzsākušas 2003. vai 2004. gadā (skat. šī sprieduma 31. punkta trešo ievilkumu un 88. punktu). Tas ir apstiprināts sadales likumā, kurā paredzēti identiski atsaukšanas mehānismi attiecībā uz jaunajiem operatoriem un tiem operatoriem, kuri ražošanu uzsākuši pēc 2002. gada (skat., pirmkārt, sadales likuma 8. panta 4. punktu un, otrkārt, tā 11. panta 5. punktu, kopā ar 8. panta 4. punktu). Šajā sakarā ir svarīgi atgādināt, ka, gluži kā paskaidrojumā par jaunajiem operatoriem piemērojamajiem *ex post* pielāgojumiem, prasītāja pamato pielāgojumu piemērošanu iekārtām, kuras darbību uzsākušas 2003. vai 2004. gadā — būtībā atsaucoties uz "pārmērīga piešķīruma" risku, kas izriet no tā, ka attiecīgie operatori piešķiršanas procedūras, kas balstīta uz "benchmarking" aprēķina metodi, ietvaros varētu sniegt pārdrošas ražošanas prognozes. Prasītāja uzskata, ka šāds risks nepastāv attiecībā uz iekārtām, kuras darbojas vismaz kopš 2002. gada un kurām tiek piemērota tā sauktā "grandfathering" aprēķina metode, kura ļauj iegūt samērā uzticamus datus par ražošanas apjomiem iepriekš.

158 Ņemot vērā iepriekš minēto, Komisijas argumenti tās vispārējam secinājumam apstrīdētā lēmuma 4. apsvērumā, saskaņā ar ko jaunajiem operatoriem piemērojamie *ex post* pielāgojumi ir pretrunā 5. kritērijam, jo tie saņemtu nepamatotu priekšrocību, salīdzinot ar operatoriem, attiecībā uz kuriem šādi pielāgojumi netiek pieļauti, nav nedz balstīti uz faktiem, nedz juridiski pamatoti.

159 Pirmkārt, nedz no apstrīdētā lēmuma, nedz arī no Komisijas paziņojumiem neizriet, kādēļ un cik lielā mērā jaunie operatori saistībā ar *ex post* pielāgojumu piemērošanu atrodas tādā pašā vai atšķirīgā situācijā, salīdzinot ar citiem operatoriem. Tieši pretēji — apstrīdētajā lēmumā acīmredzami nav ņemts vērā tas, ka pielāgojumi, kas ir līdzīgi, pat identiski tiem, kas piemērojami jaunajiem operatoriem, ir piemērojami to iekārtu operatoriem, kuras darbību uzsākušas pēc 2002. gada.

160 Otrkārt, un kā sava trešā pamata ietvaros norāda prasītāja, Komisijas arguments, ko tā izvirzījusi tiesvedības laikā, par to, ka jaunajiem operatoriem ir izdevīgāk izmantot piešķirto kvotu vēlākas korekcijas iespēju, jo tādējādi tie, iesniedzot pieteikumu par piešķiršanu, ražošanas apjomu var novērtēt kā augstāku un šādā veidā Vācijas iestādes veic paviršāku kontroli, ir acīmredzami pretrunīgs un vairākos aspektos kļūdains.

161 Faktiski, no vienas puses, ir pretrunīgs arguments par to, ka operatoram piešķirto kvotu vēlāka korekcija samazinājuma gadījumā — tas ir, atņemšanas pasākums, kas tiek veikts, kaitējot attiecīgajam operatoram, jo tiek atņemta "prece" ar tirdzniecības vērtību — ir uzskatāms par [šī operatora] "priekšrocību", salīdzinot ar pārējiem operatoriem, kuriem šāds korekcijas mehānisms netiek piemērots. No otras puses, šis arguments norāda, ka pārējiem operatoriem, pieņemot, ka tie atrodas tādā pašā situācijā, nav tādas pašas "priekšrocības", kura katrā ziņā nav piemērojama operatoriem, kuri tirgū ienākuši pēc 2002. gada un kuriem piemērojams tāds pats korekcijas mehānisms.

162 Tāpat ļoti spekulatīvs un pretrunīgs ir arī apgalvojums, saskaņā ar kuru pamudinājums jaunajiem operatoriem veikt pārmērīgus novērtējumus ir lielāks, ja pastāv

iespēja pielietot *ex post* pielāgojumu, nekā gadījumā, ja šādas iespējas nebūtu. Faktiski tas liek secināt pretējo, ņemot vērā to, ka katrs operators, kurš, iesniedzot pieprasījumu, apzinās *ex post* pielāgojumu risku, drīzāk sliecas no tā izvairīties. Visbeidzot, arguments par to, ka kompetentās iestādes ir mazāk rūpīgas, ja tām ir iespēja piemērot *ex post* pielāgojumu, arī nav pārliecinošs, jo efektīvas pārvaldes interesēs ir jau iepriekš izvairīties no jebkādiem vēlākiem sarežģījumiem un īpaši no laikietilpīgiem un būtiskus administratīvos resursus patērējošiem atņemšanas pasākumiem.

163 Ņemot vērā iepriekš minēto, apstrīdētā lēmuma 4. apsvērums ir acīmredzami pretrunīgs un kļūdains un demonstrē acīmredzami nepareizu izpratni par vienlīdzīgas attieksmes principa piemērošanas nosacījumiem. Jāpiebilst, ka Direktīvas 2003/87 9. pantā paredzētās kontroles, vai dalībvalstis ievēro 5. kritēriju, ietvaros Komisija nevar vienīgi norādīt, ka ir pieļauta nevienlīdzīga attieksme, iepriekš rūpīgi neizvērtējot visus šajā sakarā atbilstošos apstākļus, kuri precizēti šī sprieduma 153. punktā minētajā judikatūrā, un neņemot tos pienācīgi vērā savu secinājumu pamatojumā.

164 No tā izriet, ka Komisija ir pieļāvusi tiesību kļūdu, piemērojot Direktīvas 2003/87 III pielikuma 5. kritēriju, un ka pirmā pamata otrā daļa arī ir jāpieņem.

165 Pirmās instances tiesa tomēr uzskata, ka ir jāpārbauda trešais pamats, jo tam ir tieša saikne ar pirmo pamatu.

III — *Par trešo pamatu, kas saistīts ar pienākuma norādīt pamatojumu saskaņā ar EKL 253. pantu neizpildi*

A — *Lietas dalībnieku argumenti*

166 Prasītāja atgādina, ka apstrīdētā lēmuma 1. panta a) punkts un 2. panta a) punkts ir pamatoti ar pienākumu norādīt pamatojumu saskaņā ar EKL 253. pantu pārkāpumu, jo, minētā lēmuma 4. apsvērumā acīmredzami kļūdaini pamatojoties uz Direktīvas 2003/87 III pielikuma 5. kritēriju, ir konstatēts, ka ar *ex post* pielāgojumiem tiek piešķirta nepamatota priekšrocība jaunajiem operatoriem, salīdzinājumā ar citu iekārtu operatoriem. Prasītāja uzskata, ka Komisija šajā sakarā nav pareizi izpratusi faktu, ka, pirmkārt, VSP nav paredzēts, ka jaunie operatori var saņemt papildu kvotas, bet gan tikai, ka tiem piemēro *ex post* pielāgojumus samazinājumam un ka, otrkārt, kvotu atsaukšana pēc šādu pielāgojumu veikšanas ir pienākums un nevis priekšrocība. Prasītāja nesaskata nekādas priekšrocības tajā, ka, atšķirībā no jau pastāvošajām iekārtām, jaunajiem operatoriem sadale notiek, pamatojoties uz ražošanas prognozēm, jo tas tiek precīzi kompensēts ar *ex post* pielāgojumu samazinājumam piemērošanas iespēju. Tādēļ apstrīdētā lēmuma 1. panta a) punkts un 2. panta a) punkts šī iemesla dēļ arī ir jāatceļ.

167 Komisija savos apsvērumos atsaucas uz iebilduma par Direktīvas 2003/87 III pielikuma 5. kritērija pārkāpumu nepamatotību un secina, ka ar apstrīdēto lēmumu EKL 253. pants nav pārkāpts.

B — *Pirmās instaces tiesas vērtējums*

168 Vispirms ir jāatgādina, ka pienākuma norādīt pamatojumu saskaņā ar EKL 253. pantu ievērošana, kas ir vēlreiz apstiprināts Direktīvas 2003/87 9. panta 3. punkta pēdējā teikumā par Komisijas lēmumiem noraidīt VSP pilnībā vai daļēji, ir it īpaši būtiska, jo izskatāmajā lietā, lai Komisija varētu veikt kontroli saskaņā ar minētās direktīvas 9. panta 3. punktu, ir jāveic sarežģīti ekonomiski un ekoloģiski novērtējumi un šo novērtējumu Kopienu Tiesas kontrole ir ierobežota (šajā sakarā skat. 1991. gada 21. novembra spriedumu lietā C-269/90 *Technische Universität München*, *Recueil*, I-5469. lpp., 14. punkts).

169 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka prasītājas argumenti šī pamata atbalstam drīzāk attiecas uz apstrīdētā lēmuma pamata likumīgumu saistībā ar Direktīvas 2003/87 III pielikuma 5. kritērija piemērošanu. Tādēļ, tā kā pamatu saistībā ar pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi katrā ziņā Kopienu Tiesa var izvirzīt arī pēc savas iniciatīvas (Tiesas 1997. gada 20. februāra spriedums lietā C-166/95 P Komisija/*Daffix*, *Recueil*, I-983. lpp., 24. punkts, un 2003. gada 3. jūlija spriedums lietā C-457/00 Beļģija/Komisija, *Recueil*, I-6931. lpp., 102. punkts), ir jāizvērtē tā pamatotība.

170 Ņemot vērā iepriekš 158.–164. punktā formulētos apsvērumus, Pirmās instances tiesa uzskata, ka Komisija nav izpildījusi savu pienākumu norādīt pamatojumu saskaņā ar EKL 253. pantu nedz apstrīdētajā lēmumā, nedz arī Komisijas 2004. gada 7. jūlija paziņojumā, un arī šo aktu pieņemšanas kontekstā nesniegdama ne mazākos paskaidrojumus attiecībā uz vienlīdzīgas attieksmes principa piemērošanu. Šis pamatojuma trūkums it īpaši attiecas uz apstrīdētā lēmuma pamatu par to, ka jaunie operatori atrodas izdevīgākā situācijā, kura atšķiras no citu operatoru situācijas saistībā ar *ex post* pielāgojumu piemērošanu, uz minētajā lēmumā neveikto salīdzinājumu starp

jauno operatoru situāciju un to operatoru situāciju, kuriem var piemērot līdzīgus, proti, tādus pašus, *ex post* pielāgojumus, un uz to, ka Komisija nav izvērtējusi iespējama objektīva pamatojuma pastāvēšanu iespējamajai atšķirīgajai attieksmei.

171 Tādēļ šis pamats ir jāpieņem un arī lēmuma 1. panta a) punkts un 2. panta a) punkts ar šādu pamatu ir jāatceļ.

IV — *Secinājums*

172 Tā kā pirmais un trešais pamats ir pamatots un pietiekams, lai apmierinātu prasītājas lūgumu atcelt tiesību aktu, tad nav jālemj par otro un trešo pamatu, kas saistīti attiecīgi ar EKL 176. panta pārkāpumu

Par tiesāšanās izdevumiem

173 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisijai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar prasītājas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (trešā palāta paplašinātā sastāvā)

nospriež:

1) atcelt 1. pantu Komisijas 2004. gada 7. jūlija Lēmumā C (2004) 2515/2, galīgā redakcija, par siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu valsts sadales plānu, ko Vācijas Federatīvā Republika iesniegusi saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 13. oktobra Direktīvu 2003/87/EK, ar kuru nosaka sistēmu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai Kopienā un groza Padomes Direktīvu 96/61/EK;

2) atcelt minētā lēmuma 2. panta a)–c) punktu tiktāl, ciktāl ar to Vācijas Federatīvajai Republikai, pirmkārt, noteikts atcelt paredzētos *ex post* pielāgojumu pasākumus un, otrkārt, paziņot Komisijai par minēto atcelšanu;

3) Komisija atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Jaeger Tiili Azizi

Cremona Czúcz

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2007. gada 7. novembrī.

Sekretārs Priekšsēdētājs

E. Coulon M. Jaeger

Satura rādītājs

Atbilstošās tiesību normas ..... II - 4442

Fakti, process un lietas dalībnieku prasījumi ..... II - 4452

Juridiskais pamatojums ..... II - 4463

I — Iepriekšējs apsvērums ..... II - 4463

II — Par pirmo pamatu, kas saistīts ar Direktīvas 2003/87 9. panta 3. punkta, lasot to kopā ar minētās direktīvas III pielikumu, pārkāpumu ..... II - 4463

A — Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 4463

1. Prasītājas argumenti ..... II - 4463

a) Iepriekšējs apsvērums ..... II - 4463

b) Par Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērija ievērošanu .... II - 4464

c) Par Direktīvas 2003/87 III pielikuma 5. kritērija ievērošanu ..... II - 4466

d) Par Komisijas kontroles pilnvaru apjomu saskaņā ar Direktīvas 2003/87 9. panta 3. punktu, lasot to kopā ar tās III pielikumu, un par dalībvalstīm ar minēto direktīvu piešķirto rīcības brīvību ... II - 4467

e) Par Komisijas izvirzītajiem ekonomiska rakstura argumentiem .. II - 4469

2. Komisijas argumenti ..... II - 4471

a) Par Direktīvas 2003/87 III pielikuma kritēriju piemērojamības noteicošo raksturu, Komisijai īstenojot kontroli saskaņā ar minētās direktīvas 9. panta 3. punktu ..... II - 4471

b) Par Vācijas VSP atbilstību Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērijam ..... II - 4471

c) Par Vācijas VSP saderīgumu ar Direktīvas 2003/87 III pielikuma 5. kritēriju ..... II - 4473

B — Pirmās instances tiesas vērtējums ..... II - 4476

1. Par uzdevumu un kompetenču sadali Komisijas un dalībvalstu starpā un par tiesas kontroles apjomu ..... II - 4476

2. Par apstrīdētā lēmuma tiesiskumu saskaņā ar Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritēriju ..... II - 4479

a) Par apstrīdētajiem ex post pielāgojumiem ..... II - 4479

b) Par Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērija gramatisko interpretāciju ..... II - 4482

c) Par Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērija vēsturisko interpretāciju ..... II - 4484

d) Par Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērija sistēmisko interpretāciju ..... II - 4485

Par atbilstošajām Direktīvas 2003/87 un Regulas Nr. 2216/2004 normām ..... II - 4485

i) par Direktīvas 2003/87 9. un 11. pantu ..... II - 4485

ii) Par Direktīvas 2003/87 29. pantu ..... II - 4488

iii) Par Regulas Nr. 2216/2004 38. panta 2. punktu ..... II - 4489

Par Komisijas pamatnostādņu piemērojamību ..... II - 4490

i) Par Komisijas pamatnostādņu pašierobežojošo raksturu .. II - 4490

ii) Par Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērija interpretāciju, ņemot vērā Komisijas pamatnostādnes ..... II - 4492

iii) Par Komisijas 2004. gada 7. jūlija paziņojuma piemērojamību ..... II - 4494

Secinājums attiecībā uz Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērija sistēmisko interpretāciju ..... II - 4495

e) Par Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērija teleoloģisko interpretāciju ..... II - 4495

Ievada apsvērums ..... II - 4495

Par Direktīvas 2003/87 mērķiem ..... II - 4496

Par Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērija interpretāciju, ņemot vērā minētās direktīvas mērķus ..... II - 4498

i) Lietas dalībnieku galvenie argumenti ..... II - 4498

ii) Par atbilstošajiem analīzes kritērijiem ..... II - 4499

— Par attiecību starp ražošanas apjomu un emisiju līmeni saistībā ar mērķi samazināt emisijas ..... II - 4500

— Par emisiju samazināšanas mērķa saskaņošanu ar mērķi saglabāt ekonomiski efektīvus un rentablus apstākļus ..... II - 4502

— Par mērķi samazināt emisijas ar tehnisku uzlabojumu palīdzību ..... II - 4503

— Par mērķi saglabāt iekšējā tirgus integritāti un konkurences apstākļus ..... II - 4505

Secinājums par Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritērija teleoloģisko interpretāciju ..... II - 4507

f) Secinājums par apstrīdētā lēmuma tiesiskumu, ņemot vērā Direktīvas 2003/87 III pielikuma 10. kritēriju ..... II - 4508

3. Par apstrīdētā lēmuma tiesiskumu sakarā ar Direktīvas 2003/87 III pielikuma 5. kritēriju ..... II - 4508

a) Vispārīgi ..... II - 4508

b) Par attiecīgo operatoru situāciju salīdzināšanu ..... II - 4510

III — Par trešo pamatu, kas saistīts ar pienākuma norādīt pamatojumu saskaņā ar EKL 253. pantu neizpildi ..... II - 4514

A — Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 4514

B — Pirmās instaces tiesas vērtējums ..... II - 4515

IV — Secinājums ..... II - 4516

Par tiesāšanās izdevumiem ..... II - 4516